

Over de Parijsche tentoonstelling voor toegepaste kunst. — Siciliaansche Windmolens. — Het 50-jarig bestaan der Vereeniging voor facultatieve
lijkverbranding. — Ringrijderij op Walcheren. — De historische tentoonstelling te Amsterdam. — De roeiwedstrijden te Henley.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 2 (28) 13^{DE} JAARGANG
8 Juli 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50



VOLENDAM EN DE VERKIEZINGEN

Een aardig groepje Volendammer vrouwen, door onzen fotograaf gekiekt terwijl zij aan de hand der eerste officieuze courantenberichten den uitslag der
Kamerverkiezingen bespraken.

(Zie ook de foto's op pag. 11).

OVER DE PARIJSCHЕ TENTOONSTELLING VOOR TOEGEPASTE KUNST

Wie eens Parijs in lentestemming heeft gezien, behoudt daaraan voor altijd een herinnering als iets wat zó volmaakt genieten was, dat wel in elke lente weer het verlangen moet komen nog ééns dat geluk te mogen ontvangen.

Stel nu eens het geval: zoo'n Parijsche lente-bedevaardiger weet niets van het bestaan eener tentoonstelling, alleen gedreven door een heerlijke herinnering is hij naar Parijs opgegaan, — hij is bevangen, verlegen het wéér te zien.

In den avond slentert hij langs de Boulevards, waar het kleurige heen-en-weer flaneeren van de menschenkinderen als één wiegende, lichte beweging is, langs de terrassen der café's, het geluid der stemmen is versmolten in een onopdringerig gonzen, hij begroet de statige in zijn rust onverstoorbare Place Vendôme, even verder . . . vóór hem deint de gelukszee. Daar is de Place de la Concorde, een onmetelijk uitzicht: de Seine, links de Tuilerieën, rechts de Champs-Élysées, wuivend omhoog voerend als een laan die ten hemel leidt, — maar wat is dat . . . het kan niet waar zijn — een afschuwelijke nachtmerrie — daar dansen witte schoorsteenpijpen in de rondte, en verderop . . . daar staan opzichtige fel-beschilderde muren, — hij ziet een chaos van hout, steen, verf, en glas, als een in en door elkaar gevlochten beeld.

Uit de verte loeit menschenlawaaï. Er ratelen treinen van hoge heuvels af het dal in, gillende stoomfluiten van carrous-



Overzicht, der tentoonstelling aan den overkant der Seine
Op den achtergrond het Hôtel des Invalides.

toch bleef de opgave onvervulbaar om een eenheid te maken, van zóózeer verschillende uitingen in een tijd van zóózeer verschillende kunstopvattingen en smaken.

Het zou een „moderne” tentoonstelling worden. Een tentoonstelling waaraan de geheele wereld mee moest werken en waarover de geheele wereld moest oordeelen. Deze algemeene belangstelling is voor het „moderne” reeds een geweldige overwinning. Wie smaalde er al niet, en zeker niet het minst in Frankrijk zelf, op „modern”! En nu zijn alle fabrikanten toch met iets „moderns” voor den dag gekomen. Met overtuiging? Ik weet niet of een fabrikant wel een andere overtuiging dan een commercieele *mag* hebben. Maar, commercieele overtuigingen zijn het beste bewijs voor de levensvatbaarheid van het „moderne”.

Wat is modern? Het tentoonstellingsreglement omschreef deze hoedanigheid: als nieuwe inspiratie van werkelijke originaliteit. Is iets alleen maar modern als het geen gelijkenis vertoont met vroegere dingen? Ik betreur het dat zulke opvattingen bestaan en acht ze een belemmering voor den groei van een nieuwen stijl. Modern behoeft allermint een intuïtieve voorspelling te zijn. Wij verlangen nog te veel van een modernen vorm, dat het ons de toekomst onthult, en verwarren dan kunstenaar met kaartlegster.

In het tentoonstellings-nummer van de „Illustration” schrijft Paul Gerdard dat „moderne vormen wel degelijk aan vroegere vormen mogen herinneren, in gelijke mate als wij gelijken op vroegere menschen. Het moet verband houden met onze gewoonten en zeden. Het moet voldoen aan onze behoeften. Het moet de schaduw zijn van onzen geest. Het moet zijn als wij zelf: *levend*.”

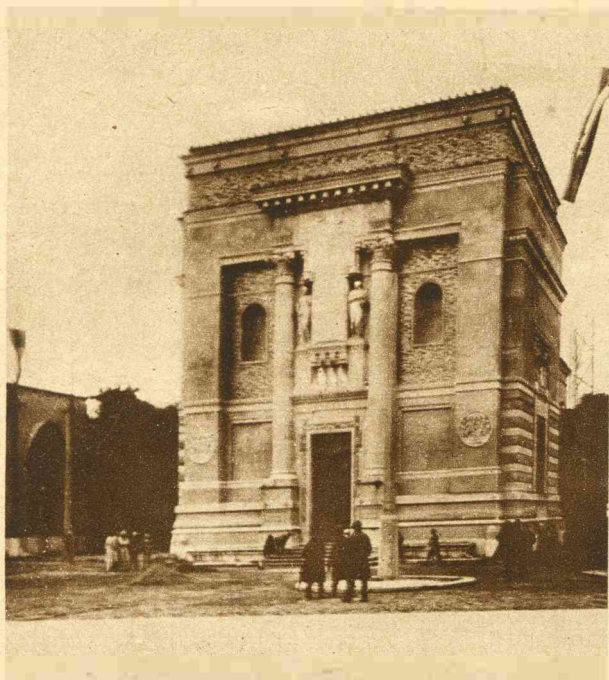
Alle tijdvakken zijn eens „modern” geweest, met uitzondering van den tijd, waar wij in zijn geboren. Toen was er zoo'n gebrek aan beeldende kracht, dat de geest al voldoende bevrediging had bij het copieeren van vroegere scheppingen. Het gaan beseffen van deze armoede is de aankondiging geweest van een nieuwe bloeiperiode. Het was nog slechts de *aankondiging*. Op de tentoonstelling nu in Parijs dienen we ook nog in te zien, dat slechts van een aankondiging, van een nadering, sprake is. Het is maar een kwart-eeuw, die we hebben gehad, om te beginnen de taal van den nieuwen komenden stijl samen te stellen. De daarbij aanwezige omstandigheden en invloeden waren zóó verwarrend veel in aantal, dat de

werkzaamheden wel langzaam moesten vorderen.

In 1900 dachten we al er mee te zijn gereed gekomen. De golvende lijn-serpentine aan de hekken der Parijsche Metro's zijn er ook nog van overgebleven om steeds weer te waarschuwen dat lijnen-vuurwerk geen stijl-hervorming veroorzaakt. Ook de fabrikanten hebben nog een herinnering behouden uit dien tijd als ze hun onverkoopelijke meubelen, huisraad en stoffen in dezen „slierten-stijl”, elke balans weer opnieuw onder de oogen krijgen. Van den „slierten-stijl” is nergens meer iets te ontdekken gelukkig. De architect van het Belgische paviljoen V. Horta, is eigenlijk de grondlegger 30 jaar geleden geweest van bovengenoemd époque. Reeds toen zijn stijl in het begin der 20ste eeuw door verkeerde navolging en mateloze overdrijving (als door Vandervelde) tot caricatuur werd, veranderde hij van inzicht. Het Belgische paviljoen geeft van Horta nog denzelfden indruk, dien we van zijn werk hebben uit zijn rustige, goed-overwogen en goed-proportioneerde gevels in Brussel.

Na een eerste poging der slierten werd een tweede poging gedaan om zich volkomen aan te passen bij den nieuwen tijd met zijn nieuwe constructiemogelijkheden. Al had deze poging niet het snelle succes van den „slierten-stijl”, zij wekte ook niet het snelle dégoût er tegen.

Het publiek werd niet gewonnen voor den constructieven stijl, daar alleen de nuchterheid ervan indruk maakte.



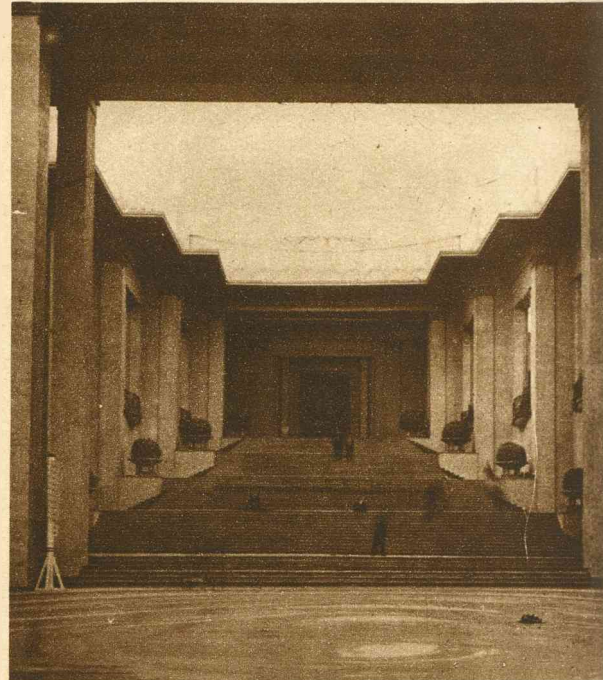
Het Italiaansche Paviljoen

sels, dreunende machinale orgels, vuurpijlen dazen door de lucht en spartelen met veel tegensputteren het water in.

Hij tracht weg te komen, zoekt de Seinebrug. Maar de benauwenis wordt steeds klemmender. Over de brug hangen licht-guirlandes als een versiering van een buurtvereniging. Ook aan de overzijde van de Seine is geen vluchten mogelijk. Ontzaglijke vazen, waarin Alibaba zijn slachtoffers op kokende olie toebeide, versperren den doorgang en links en rechts dansen weer die witte pijpen, nu nog véél hogere. En uit die pijpen schetteren duizend bazuinen — het geschal priemt door alle luchtlagen heen en ketst neer op de aarde.

Eindelijk is de uitgang toch gevonden. In het donker teekent het koepeldak van het Hôtel des Invalides zich af, op een breed, langgerekt fundament. Hoe vriendelijk bemoeiend is zelfs de aanblik der open muilen van kanonnen, opgesteld vóór dit gebouw.

Ook voor iemand, die niet onvoorbereid het tentoonstellings-terrein opkomt, moet wel de eerste indruk een teleurstelling zijn. De tentoonstelling is opgezet als een wereldgebeuren, — kermis-attracties moesten er zijn — men wil zich „amuseeren”. Kermis-attracties veroorzaken nu eenmaal herrie en vette-poffertjeslucht. Als vervolgens dan de architecten van het geheele plan niet berekend zijn voor hun taak, moet wel de tentoonstelling (een tijdelijke stad op zichzelf) een verwarde massa worden. En al had men niet zóó onverdienstelijk voor den dag behoeven te komen met het onvergetelijk voorbeeld van uitgestrekte ruimte-composities als Versailles biedt in de onmiddellijke omgeving,



De trapopgang van het Grand Palais

Een derde poging is nu in deze Parijsche tentoonstelling gedeponeerd. Bij deze poging hebben allen rekening gehouden met het resultaat van de jaren die vooraf gingen. Er zijn uitingen (als Polen bijvoorbeeld) van rustieke landelijke vormen, die frisch en gezond op ons werken, als een kar met versch gemaaid hooi, die door de stoffige stadsstraten trekt. In ons verijnd en gecompliceerd leven is zoo'n import van primitieve kracht altijd weldadig, maar al maakt men zoo'n boeren-stijl in fraai kostbaar materiaal, het voldoet ons toch niet geheel.

Een tweede groep, waarvan o.a. het uiterlijk van het paviljoen van Denemarken getuigt, heeft de verstandelijke overwegingen uit de constructieve school vastgehouden, maar in plaats van de overheersching der logische samenstelling is nu een felle contrastwerking van horizontale en verticale geleidingen gezocht. Deze richting, welke haar basis in Weimar (Bauhaus) heeft, vertakt zich in vele landen. Op de tentoonstelling zien we de scherpste uiting hiervan in de Nederlandse afdeling. Tot mindere scherpheid, minder markant, maar ook minder dogmatisch, is deze richting bij de Oostenrijkers ontwikkeld. Vervloerd in de natuurlijke gratie van verijnd Weensch leven. Een voorbeeld, als volmaakt mooie afgeronde zelfs beëindigde stijl weergegeven, is het Oostenrijksche caféje van Frank.

Een derde groep, welke zijn beeldend vermogen en fantasie forceert tot steeds meer fonkeling, overstemmend alle zachte bekende, vertrouwde melodietjes van vroeger, wordt met het meeste talent geïnterpreteerd in de



De winkel-galerij op de Seine-brug

uitingen van ons land (Amsterdamsche school). Een vierde groep overheerscht in groote mate. Het zijn de voortbouwers op vroegere tradities. Sommige (zoals het paviljoen van Engeland en Italië), hebben alle tentoonstelling-regels ten spijt, niet de poging gewaagd zelfs voort te bouwen op een traditie, maar de traditie zelf, in eigen persoon, weergegeven. Bij een artikel over de meubelen op de tentoonstelling zullen we gelegenheid hebben op meubelen te wijzen, waarbij wel degelijk een bestaande traditie verder geleid werd, opgenomen en verwerkt tot geestelijk bezit van den kunstenaar. Het zijn echter zeldzame vondsten, verborgen tusschen de massa van prullen. Als dekmantel voor deze overweldigende kwantiteit producten staat de formule: de kunst kan geen afstand doen van vroegere cultuur. Als er maar een herinnering is aangebracht aan een vroeger bekend motiefje en verder ook de „moderne” geest in vergulde houten draperieën bij architectuur-objecten, en wat hoekige haken bij textielproducten aanwezig zijn, dan schijnt het hart der jury al veroverd.

„De kunst kan geen afstand doen van een vroegere cultuur”. Het behoefde niet zoo veel malen herhaald te zijn op deze tentoonstelling, als het maar een paar keeren *meer* goed in daadwerkelijkheid was omgezet.

Frankrijk heeft zeventig procent van alle plaatsruimte ingenomen, en daardoor is de algemeene indruk van de tentoonstelling wat Frankrijk te zeggen had. Als we dat formuleeren, niet zooals een enkele uitzondering het toont, en ook niet zooals de verheerlijking in de Fransche pers het opdischt, maar zooals *wij* het zien, dan moeten we wat Frankrijk betreft vaststellen: Copieeren *mogen* ze niet, primitieve vormen geven zonder aanmatiging van fantastische virtuositeit, *willen* ze niet en uit hun traditie een volmaakt gebeuren te vormen, boeiend door z'n nieuwe ontwikkeling en schoon door z'n evenwichtigheid, dat *kunnen* ze nog niet. Gelukkig echter, dat op enkele plaatsen mooie werkstukken liggen. Daardoor wordt soms opeens blij onderbroken de moeizame, troosteloze tocht langs al den geëxposeerden rommel. Daardoor blijft ook het vertrouwen in de moderne kunst ongeschonden. Niettegenstaande de tentoonstelling.

P. B.

INVLOEDEN

„Juist had ik mij behaaglijk met mijn huisjasje en mijn pantoffels aan in een gemakkelijken stoel gevlijd om te genieten van een pas gekocht, werkelijk mooi boek, toen er hard gebeld werd.

„Zeg belt alleen de telegrambesteller maar,” zei mijn vrouw geërgerd. „Zeker weer een telegram van de redactie... die laten je ook nooit met rust... het is werkelijk een schandaal... men zou het niet willen ge-

„Zeg Frits,” zei mijn vrouw, „die nieuwe voorjaarschoedjes, die wij gisteren bij Dank zagen, weet je wel, nu, die zijn heelemaal uit stroo gevlochten...”

„Hm, hm... ja, dat is zoo, inderdaad... hm, ja, vrouw...”

Geduldig schreef de aan allerlei storingen gewende pen verder:

„Als men nagaat, dat deze schrijver ieder jaar met een roman kwam, die...”

„Het is toch jammer,” zei mijn vrouw, „maar tegenwoordig is de eene werkman al net als de andere... Daar heb je nu de meubelmaker, die heeft me nu al drie weken geleden beloofd, dat...”

„Zeker, zeker vrouw, je hebt gelijk... het is eenvoudig een... hm... een schandaal, zooals deze...”

Intusschen ging mijn pen steeds maar razendvlg over het papier:

De Windmolens tusschen Marsala en Trapani op het eiland Sicilië



Een windmolen van terzijde gezien. Foto Brogi

tegelijk daarmee de bel driftig werd overgehaald. Het was de loopjongen. Een beetje aarzeland kwam hij de gang in.

„Ik moest... ik moest... mijnheer, ik moest het maneschip halen...”

„Ja, dat weet ik al,” zei ik met nadruk, „het manu-script moet je halen, begrijp je?”

„Ja, mijnheer, het maneschip.”

Het was toch een gruwel: nu zei die slungel al zeven jaar lang, ondanks ik hem telkens verbeterde, nog maar steeds maneschip.

„Wacht maar even,” zei ik kort, „ik moet nog één zin schrijven.”

„Ziezo,” zei ik toen ik klaar was, „nu nog doorlezen, en dan...”

„Nee.”

„Wat neen?” Die kerel was nog brutaal op den koop toe. „Nee, de nachtdirecteur heeft gezegd... ja, hij heeft gezegd, dat ik binnen een kwartier terug moest zijn... binnen een kwartier.”

„Die is gauw om, als je zoo doorpraat!”

„Een kwartier,” ging hij onverstoord verder, „rrhoe... ja rrhoe... de rotatiemachines, en ik moet... ik moet het maneschip beslist... ja... beslist meebrengen... ja, in ieder geval, heeft hij gezegd... en als ik geweld gebruiken moest, heeft hij gezegd...”

„Nou, in 's hemelsnaam dan,” zei ik een beetje nerveus, „hier heb je het dan... het zal wel goed zijn. Maar zeg den nachtdirecteur, dat hij het dan tenminste zelf nog even vluchtig doorleest, begrijp je?”

„Jawel, jawel, ik zal het zeggen,” antwoordde hij en waggelde de gang uit.

Den anderen morgen vouwde ik goed geluimd en nieuwsgierig de courant open. Ha, daar stond het al, mijn artikel. En op de eerste pagina nog wel, prachtig... En ik las: „Mallink, onze Mallink is niet meer. Ontroerd staan wij voor die allerliefste, honneponnige geschiedenis...”

„Nou, gooi je kopje niet om,” zei mijn vrouw.

„Onze vaderlandsche literatuur verliest in hem een schrijver, die op werken bogen kan, die heelemaal uit stroo gevlochten zijn...”

„Wat heb je toch, Frits?” vroeg mijn vrouw.

„Als men nagaat dat deze schrijver ieder jaar met een roman kwam, die al net was als de andere...”

„Wat is er dan, Frits? Je wordt zoo bleek!”

„Wie zou hebben durven denken, dat deze levenslustige, gezonde man niet ongeneigd was om zich te laten omkopen...”

„Maar... maar... nu heb je toch je kop omgegooid!”

„... en die zelf gezegd heeft, dat de slaap voor middernacht de beste is...”

„Frits, om 's hemelswil, wat is er dan?”

Op dit oogenblik ging de telefoon... heftig... vreese-lijk...

„Allemachtig,” kon ik nog net denken, „de redactie... de redactie van de „Ochtendstond”!”



Langs de geheele kust van Marsala tot Trapani staan de blanke windmolens. Zij worden gebruikt om ter plaatse het gewonnen zout te malen. Foto Almari

Het brandende vraagstuk over het behoud van onze mooie windmolens, die het Hollandsche landschap dat frissche, eeuwig-jonge karakter geven, bracht mij in herinnering de Siciliaan-sche windmolens tusschen Marsala en Trapani. Ik zal dat moment niet licht vergeten. In vele jaren had ik mijn vaderland niet teruggezien en daar plotseling, terwijl ik staar naar de donkerblauwe zee, tien, twintig blanke windmolens. Snel draaien de wieken om hun as... ik had mijn kinderjaren terug aan de Bergsche Plas. Ja ik weet, het waren andere molens, witte molens, molens met zes wieken... maar het waren *molens*... het was het eeuwig beweeglijke, het jöng overmoedige, het fantastische uit het landschap van mijn jeugd. En zelfs onder dezen tropischen hemel vertelden ze mij weer van dolle daden, van veerkrachtigen levensmoed. Ze stonden zoo jolig en zoo geestig in het azuur van den Siciliaanschen hemel.

Wie kan zich nu Holland denken zonder windmolens? Holland zonder windmolens, zou Venetië zijn zonder slanke zwarte gondels... Rome zonder dag en nacht stroomende fonteinen. Ze *mogen*, ze *kunnen* niet verdwijnen uit het Hollandsche landschap.

FIAMMA



Zoutketen en windmolens bij Trapani. Foto Brogi

looven... ze denken zeker dat jij geen behoefte aan rust of slaap hebt...”

„Zeg vrouw,” zei ik, toen er voor de vijfde maal en nu nog heftiger gebeld werd, „zou je me dat allemaal niet later willen vertellen en nu eerst even opendoen? Ja?”

Het was werkelijk een stadstelegram van de redactie: „Schrijver Mallink juist overleden. Hebben beslist levensbeschrijving nodig, ochtendblad. Loopjongen haalt manu-script om twaalf uur. Redactie Ochtendstond.”

Ja. „De Ochtendstond”! die betaalde heel behoorlijk. Maar die vermaledijde haast... Enfin, het was nu eenmaal je beroep.

Vol ijver zette ik me voor mijn schrijftafel en begon: „Mallink, onze Mallink is niet meer. Ontroerd staan wij voor...”

„Zeg Frits,” zei mijn vrouw tusschen twee steken aan de kous die zij aan het breien was, door, „heb je al die allerliefste, honneponnige geschiedenis gehoord, die onze Hansje weer heeft uitgehaald, toen hij...”

„Hm... ja... ja... wat bedoel je? hm... werkelijk honneponnig...” zei ik verstrooid en schreef door:

„Onze vaderlandsche literatuur verliest in hem een schrijver, die op werken bogen kan, die ons aangrijpen alsof ze...”

„Wie zou hebben durven denken, dat deze levenslustige, gezonde man, die...”

„Zeg Frits,” zei mijn vrouw weer tusschen het ophalen van een paar steken door die zij had laten vallen, „zeg Frits, die „Ochtendstond” bevat mij eigenlijk heelemaal niet... ik geloof stellig... geloof stellig...” weer raapte zij een steek op... „dat ze daar niet ongeneigd zijn om zich te laten omkopen als er flink wat mee te verdienen valt...”

Hier werd mijn pen nu toch een beetje ongeduldig. Ze werd recalcitrant en spatte zelfs, toen mijn vrouw om een geuwig te verbergen fatsoenshalve een kous voor haar mond hield.

„Ik geloof, vrouw,” zei ik, „dat het maar beter was als jij alvast naar bed ging. Ik schrijf dan gauw het artikel af... Vind je ook niet?”

„Ja, ik zal maar alvast gaan,” zei ze, „maar jij moet ook gauw gaan slapen, hoor. Wie heeft toch ook weer gezegd, dat de slaap voor middernacht de... de beste is, is het niet zoo? Frits? Ja, hé?” Ze gaf mij een zoen op mijn voorhoofd en verliet toen de kamer terwijl mijn pen doorschreef, steeds maar door... Het werd een lang, lang artikel. En zoo was ik in mijn werk verdiept, dat ik werkelijk schrok toen de klok boven mijn schrijftafel twaalf uur sloeg en

IJDELHEID



George stormde de kamer binnen, waar zijn vrouw in een handspiegel haar aardige page-kopje stond te bewonderen.

„Wel lieve hemel, ben je nu nog niet gekleed? John is er met zijn nieuwen auto, dien hij vanmorgen pas gehaald heeft. Hij vraagt of wij mee-gaan om hem op den weg te probeeren. Hij zegt, dat hij stellig gelooft, dat hij er wel tachtig kilometer mee kan halen.”

„O George, wat fijn!” riep het jonge vrouwtje uit, terwijl zij haar hoeden een voor een de revue liet passeeren en eindelijk een rood viltten dopje koos.

„Ja, maar laat ons nu niet zoo lang wachten; trek nu maar je bontmantel aan, want het zal wel koud zijn, vooral wanneer we er een gangetje inzetten... Ach, neen,” vervolgde hij, toen hij zag dat zijn vrouw aanstalten maakte om een paar andere schoenen voor den dag te halen, „je hoeft heusch

Zie vervolg op pag. 8.



DUINLANDSCHAP — NAAR EEN BEKROONDE FOTO VAN M. V.

De Kunst van Fotografeeren

HET PORTRET IN EIGEN OMGEVING.

Of het een gevolg is van de vele amateur-fotografen en hun streven om op portretgebied iets te bereiken, weet ik niet, maar het gewone atelierportret, zooals we dat vroeger eigenlijk als het eenige gangbare zagen, wordt meer en meer verdrongen door het portret in eigen omgeving. Er zijn veel beroepsfotografen, die zich hierop, vooral voor kinderportretten, toeleggen. Er gaat dan ook een zekere bekoring uit van dergelijke portretten omdat ze, mits goed opgevat, den persoon veel meer karakteriseeren. Ik zeg „mits goed opgevat”, omdat juist in deze opvatting het geheele geheim schuilt.

Ons amateurs, wordt zoo vaak gevraagd een portret in de kamer te maken, en de vorm, waarin zulk een verzoek gesteld wordt, is meestal ongeveer deze: „Zeg, mijn beste X, jij bent zoo'n kunstenaar in de fotografie, jouw portretten zijn eigenlijk veel beter dan die van de echte beroepsfotografen” enz. enz. en dan eindelijk na deze pluim op je hoed, komt het verzoek: „Zou je mijn portret niets eens willen maken? En dan zoo in mijn eigen omgeving, temidden van mijn eigen spulletjes, dat zou ik nu zoo aardig vinden.” Natuurlijk zeg je na zoo'n veer in je kap, op zoo'n vriendelijk verzoek: „Ja, met genoegen,” d.w.z. dat doe je den eersten keer, later word je voorzigtiger. Zoo'n eersten keer veronderstel je dat de zaak nu verder aan je overgelaten zal worden, maar dan heb je leelijk buiten den waard gerekend . . . Geen kans, hoor! Niettegenstaande de duidelijk uitgedrukte waardeering van je werk, weet je al gauw dat je in de uitvoering allesbehalve vrij bent. „Zie je,” zegt Tante, „ik zou zoo graag dat antieke kastje er op hebben, en dat mooie oude schilderij, dat is een stuk van waarde . . . en dan dat oude werktafeltje, waaraan m'n moeder zaliger altijd naaide . . . en zou die antieke doofpot er ook niet op kunnen . . . en die oude kastanje vazen met bloemen er in b.v. . . . en.” Oh Hemel, het begint je te duizelen en je kijkt angstig rond of er ook nog niet een papegaai in een grooten koperen kooi is misschien. Zoo wordt alles wat waard geacht wordt vereenigd te worden, bijeen gesleept, en dan wordt je gevraagd „een portret te maken”.

„Een intérieurtje eerst,” waag je vriendelijk te zeggen, „wat zoudt u daarvan denken? En dan later een portret met wat minder voorwerpen erbij.” Maar neen, 't gaat niet. „Zoo temidden van al m'n eigen spulletjes is juist zoo aardig.”

Weet U wat ik zou raden en waar ik me goed bij bevonden heb? Argumenteer niet, sleep den heelen uitdragerswinkel bij elkaar, zet tante er middenin en maak een kiek van de geheele rariteitenverzameling, tante inclus, op belofte dat je daarna nog een portret naar je eigen smaak moogt maken.

Een portret in eigen omgeving moet een portret blijven en geen „intérieuropname” worden of op zijn best een „genrestuk”. Het is vooral moeilijk het laatste te vermijden. Hoe

dan het gewenschte effect te bereiken? De eerste vereischte is dat het model op den voorgrond komt d.w.z. dat het groot uitkomt tegen de omgeving en dat het hoofdlicht er op valt. De voorwerpen, die in het beeld komen, moeten om zoo te zeggen, het portret ondersteunen, ze moeten iets zeggen van het denken, werken of voelen van ons model, ze mogen nooit



Het nieuwste op brandweergebied

Een spuitgast, voorzien van een rookmasker met sproei-inrichting. Onze fotograaf maakte bovenstaande opname te Delft tijdens de demonstraties ter gelegenheid van de opening en ingebruikneming van het Bureau van Politie en de technische afdeling, waaronder voortaan de brandweer zal behooren.

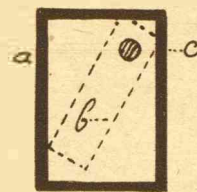
hoofdzak worden. Een schrijfster zouden we een omgeving van boeken geven, een ouden man of een oude vrouw een paar antieke meubelen, een bijbel of handwerk naar gelang van de persoonlijkheid. Een jong meisje bij een tafeltje met een paar bloemen, een balboekje of wel een muziekinstrument en een licht en luchtig gehouden kameromgeving als achtergrond. Het werkt steeds het best, ten einde diepte te krijgen, het

beeld in drie plans te verdeelen, waarvan het model het tweede plan inneemt, terwijl het eerste plan slechts een vluchtige aanduiding blijft. Neem iemand aan een schrijftafel. Het eerste plan wordt gevormd door eenige kleine voorwerpen daarop, dan komt de persoon in het volle licht, terwijl de achtergrond kan worden gevormd door boekenrijen of wel een boekenkast of tafel met eenig werk. De voorgrond scherp, doch in getemperd licht, de persoon scherp en de achtergrond eenigszins onscherp.

Bij dergelijke portretten mag de persoon een goed deel van de ruimte innemen, zeg een derde of een vierde, toch moet er voldoende overblijven om den indruk van „ruimte” niet te laten verloren gaan. Een portret in hoog formaat, waar de lijnen van de omgeving schuin opwaarts gaan, geeft den indruk van majesteit, geestelijke grootheid. Een portret in dwars formaat met veel zware voorwerpen geeft iets massiefs, somtijds grofs.

Ik herinner mij 'n zeer mooi portret, dat ik eens zag, waarop een geheel binnenhuis voorkwam en dat toch als portret werkte. Het was het beeld van een ouden visscher. De man was gezeten in zijn kamertje, op een bank, rechts. Naast hem, naar den voorgrond, lag een opgerolde kabel, waarvan hij het einde in de hand had om het af te knopen. Door een raam links viel het volle licht op de figuur; de achtergrond werd gevormd door een inkijs in een gangetje juist achter den persoon, een gangetje leidende naar een keukentje in gedempt licht. Halverwege het gangetje stond een plaatsdeur half open en liet een lichtstraal binnen, die een breede lichtstreep teekende op den tegelvloer en tegen den muur, een lichtstreep ondergeschikt, in intensiteit, aan het licht op het model. Het vraagt veel oefening iets dergelijks samen te stellen of te vinden; het bestudeeren van goed schilderwerk, vooral van oude meesters, is daartoe een groote hulp voor den ernstigen amateur.

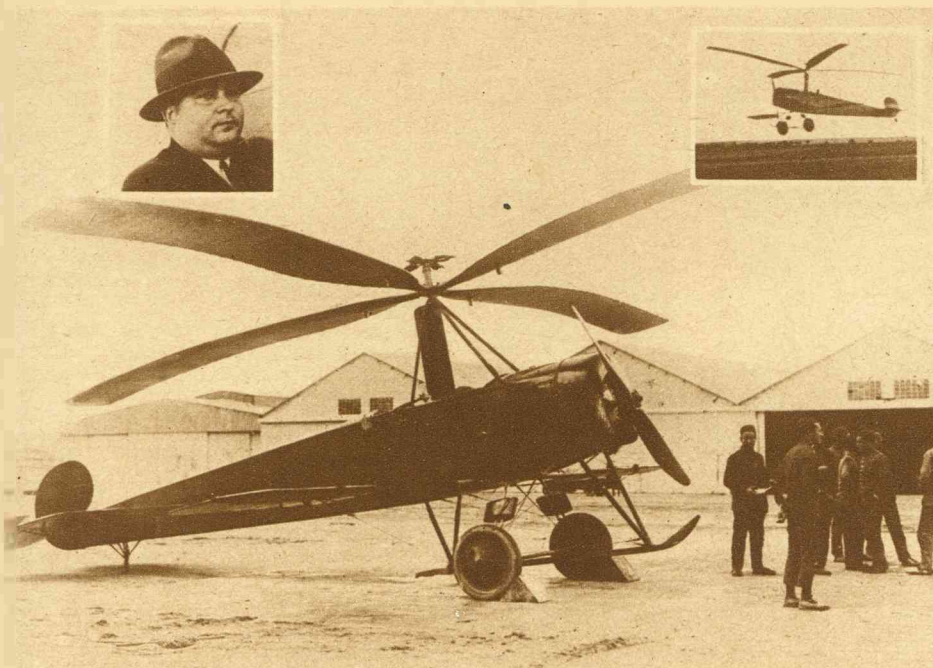
De belichting kan altijd gemakkelijk gevonden worden door de z.g. „minst zichtbare tint-methode”. Men stelt een stukje daglichtpapier (Gevaert Blue Star is zeer geschikt) onder een gaatje in een stukje zwart papier, bloot aan het licht, daár waar het model zal zitten, en telt hoeveel seconden er noodig zijn om een juist zichtbaren afdruk van het gaatje te krijgen. Als men dit aantal seconden door 8 deelt heeft men den belichtingstijd bij F 8.



- a = dubbelgevouwen stukje zwart papier.
- b = stukje blue star.
- c = gaatje, waaronder de gevoelige kant van het papier.

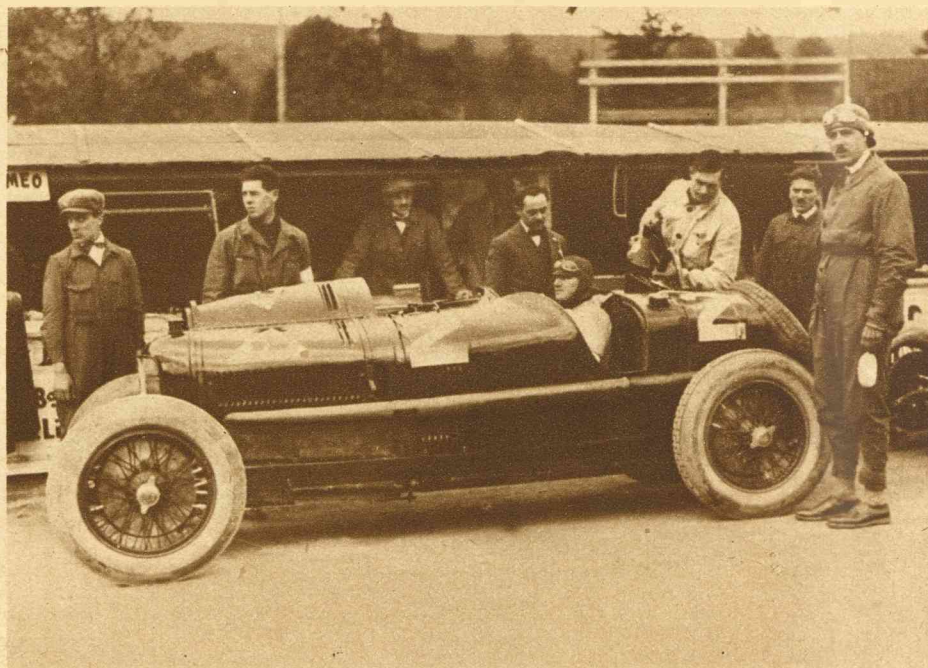
Het hoekje bij c. kan gemakkelijk telkens even opgelicht worden om te controleeren of er al een afdruk is.

Van Heinde en Verre



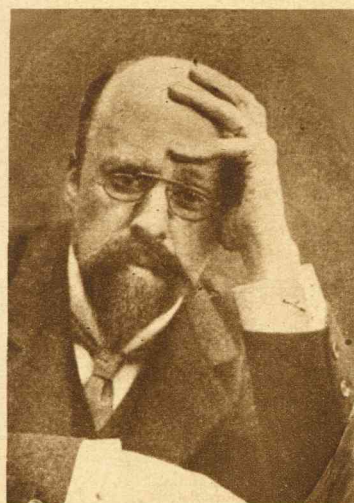
Het vraagstuk der helikoptère

Onlangs heeft te Madrid een welgeslaagde proefvlucht plaats gehad met een door den Spaanschen ingenieur La Cierba (zie inzet) bedachte helikoptère. Inzet rechts: het vliegtuig in de lucht.



De Groote Prijs van Europa

De Italiaan Ascari die met zijn Alfa Roméo den grooten prijs van Europa won. Hij reed 804,600 M. in 6 uur, 42 min. 57 sec.; gemiddelde snelheid per uur dus ruim 119 KM.



Prof. Dr. Jan Veth,

een zeer bijzonder en begaafd kunstenaar, is de vorige week onverwachts overleden.



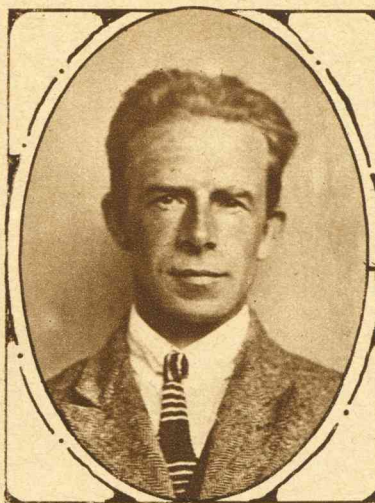
Jhr. J. K. Hesselt van Dinter

herdacht 1 Juli het feit dat hij 40 jaar burgemeester der gemeente Pijnacker was.



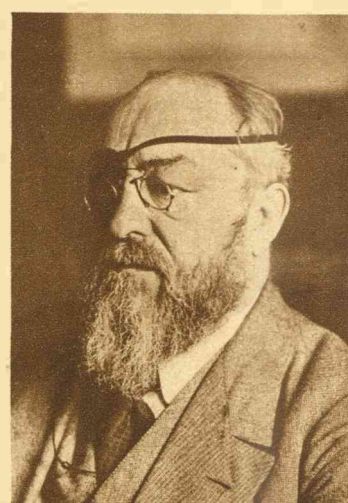
Ds. H. A. Leenmans,

predikant te Harlingen, vierde den 24sten Juni zijn 55-jarig ambtsjubileum.



Mr. Dr. J. H. v. Meurs

te Bilthoven, die benoemd is tot hoogleeraar in het Romeinsche Recht aan de Rijksuniversiteit te Groningen.



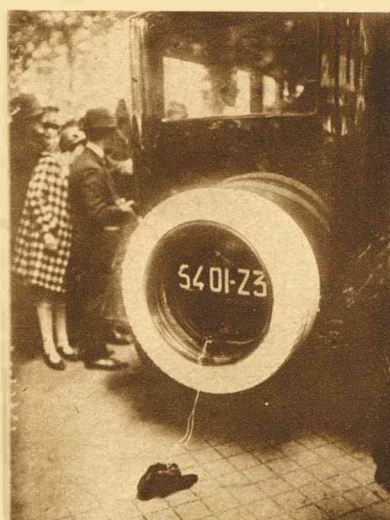
Richard Telchmann,

de bekende schaakmeester, is de vorige maand te Virchow overleden.



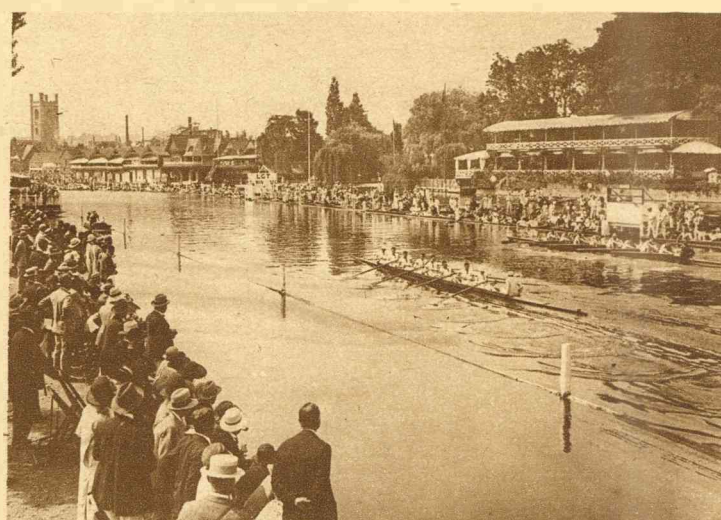
De roeiwedstrijden te Henley

De Nereus-ploeg, die ons land op de Henley vertegenwoordigde, en zich van die taak op schitterende wijze heeft gekweten.



Een typisch Engelsch huwelijksgebruik

Is het binden van een schoen van den bruidegom en de bruid achter het rijtuig of den auto waarin het jonge paar naar de Kerk rijdt.



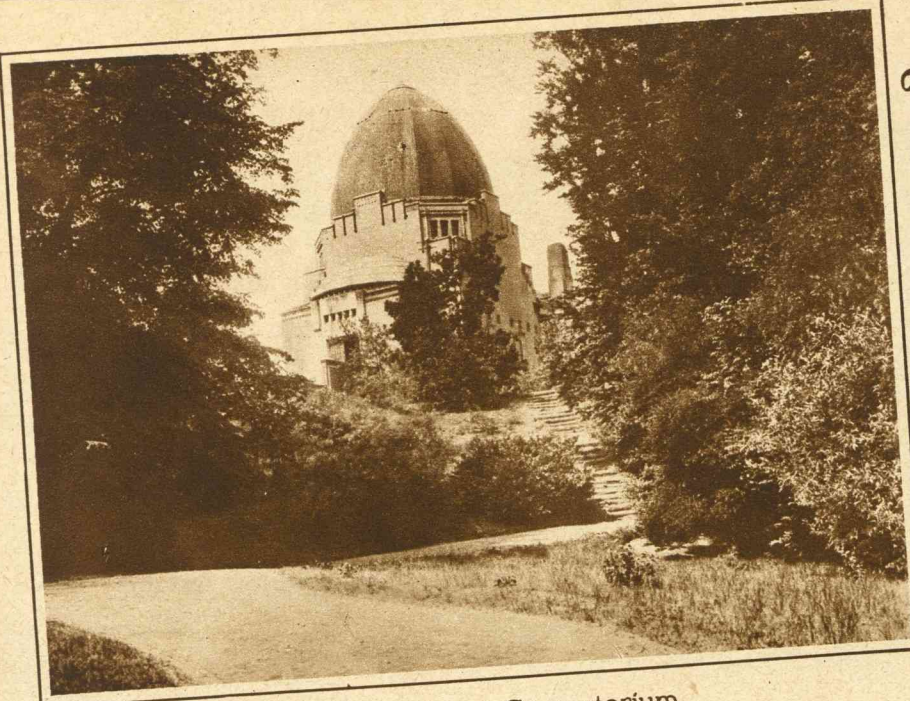
De roeiwedstrijden te Henley

Despannende race tusschen Henley en Thames, die door de eerste met $\frac{1}{3}$ bootlengte gewonnen werd. Er was, zooals onze foto laat zien, veel belangstelling langs den oever.



De begrafenis van de slachtoffers van het vliegtuig-ongeluk bij de Belgisch-Fransche grens

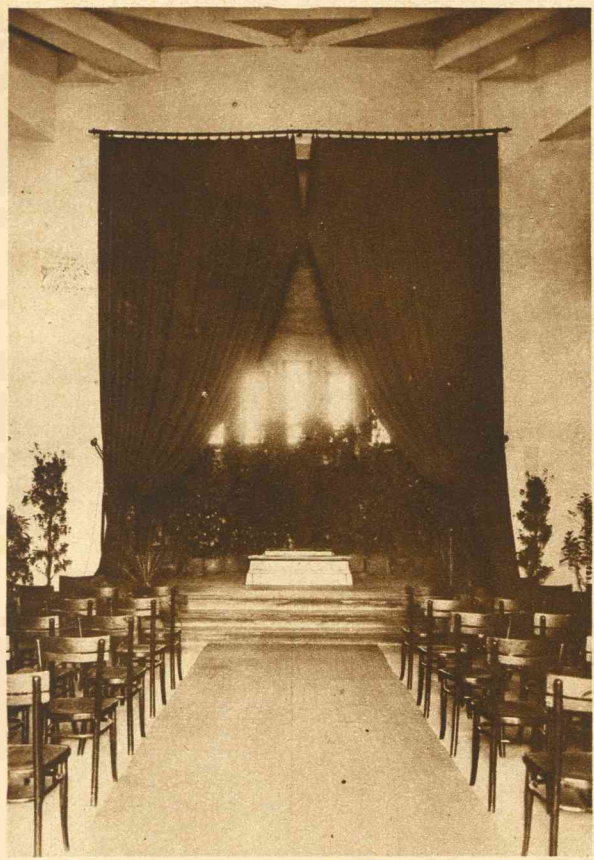
Links: de begrafenis van den heer Labouchère, een der passagiers, op Westerveld. — Aan de groeve. Midden: de verassing van den eveneens omgekomen piloot H. Klunder. Het stoffelijk overschot wordt het Crematorium binnengedragen. Rechts: De heer Plesman (x), directeur der K.L.M., volgt met mevrouw Klunder, familieleden en vrienden van den piloot de baar.



Gezicht op het Crematorium



Ontvanggebouw op Westerveld

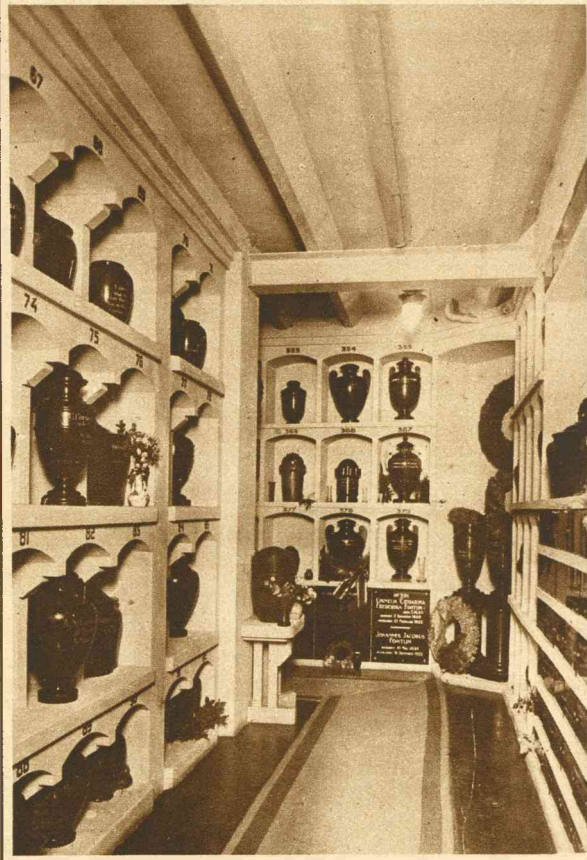


Kapel in het Crematorium

HET CREMATORIUM TE WESTERVELD

De Vereniging voor facultatieve lijkverbranding, die in 1874 werd opgericht, herdacht in de afgelopen week het feit, dat voor 50 jaren de eerste algemeene vergadering te Rotterdam werd gehouden. Wij geven hierbij eenige afbeeldingen van het Crematorium der Vereniging, dat op de mooie begraafplaats Westerveld te Driehuis is opgericht en waarin nu reeds meer dan 1500 overledenen werden verascht.

In het groote Crematorium bevindt zich een groote Kapel of hal, waarin onder orgelspel de uitvaartplechtigheden worden gehouden. De lijkstoot daalt door middel eener lift naar de ovenruimte, waar de crematie door op hooge temperatuur verhitte lucht binnen 1½ uur is afgelopen. De asch wordt daarna verzameld en in een urn overgebracht. Deze wordt bewaard in een Columbarium, dat zich onder de groote hal uitstrekt. Aangezien de ruimte echter te klein is geworden om nieuwe urnen te plaatsen, wordt een nieuw Columbarium gebouwd, naar de plannen van den architect Dudok te Hilversum. Het zal zich uitstrekken om een open hof, die door het uitgestrekte grasveld, omgeven door fraai laag struikgewas en door het geboomte, een rustig en vredig aanzien zal krijgen. Aan de achterzijde van den hof komt men langs eenige treden tot een vijver en daarachter tot een galerij, die een prachtig uitzicht op een uitgestrekt duinlandschap zal openen.



Gedeelte van het bestaande Columbarium

geen andere schoenen aan te trekken. Je zult achterin zitten, en je weet dat hij er toch nooit op let wat je aan hebt."

"Maar George, kun je nu geen vijf minuten wachten...."

"Nee, hoor. Als je mee wilt, moet je direct meegaan. Ik kan toch niet vergen dat die jongen zijn heelen middag verknoeit door hier voor de deur te blijven staan wachten...."

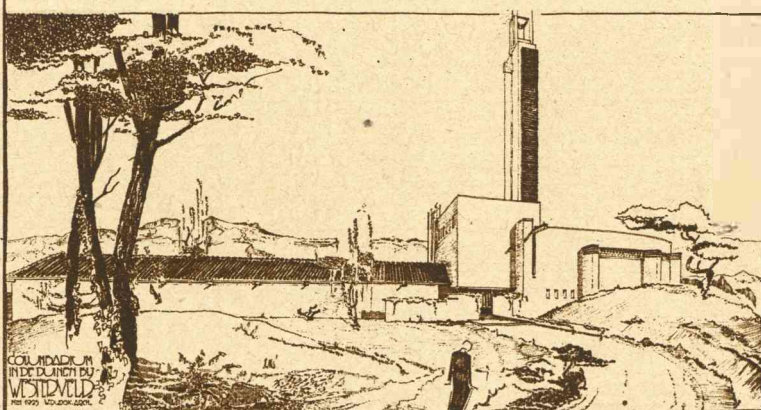
Haastig schoot mevrouw Conty haar bontmantel aan, drukte het roode hoedje diep in haar oogen, snelde vlug en lenig de trappen af naar beneden en vlijde zich behaaglijk in de mollige blauw-leeren kussens van den grooten luxen wagen, nauwelijks gegroet door John, die geheel verdiept was in het opsommen van de vele goede eigenschappen van zijn nieuwen wagen aan George, wien hij veroorloofd had naast hem plaats te nemen.

"Het is werkelijk een magnifieke kar, kerel," zei hij vol trots. "Je kunt hem met één vinger besturen. Ik rijd er tachtig mee, je zult het zien. Nou, daar gaan we hoor."

Terwijl zij langs den nieuw-aangelegden kunstweg voort-snelde, had mevrouw Conty alle moeite om adem te halen en om haar hoedje vast te houden. De wind suiste langs haar heen. Nerveus klampte zij zich vast aan de bank, vol ongeduld wachtend totdat de wilde vaart zou worden verminderd. Stel je eens voor.... het was een nieuwe wagen... als-ie eens niet heelemaal goed was afgemonteerd.... dat er bijvoorbeeld eens een wiel afvloog.

Zij leunde voorover en riep naar haar man. "Zeg hem, dat hij niet zoo hard rijdt.... toe George.... laat hem alsjeblieft niet zoo hard rijden. Als er eens een wiel afvliegt...."

"Je zoudt er niets van merken," riep hij terug, en zij liet zich weer in de kussens terugvallen. In een krankzinnige



Ontworpen Columbarium

vaart snorden zij twee andere auto's voorbij. Mevrouw Conty sloot haar oogen van angst, en opende ze dan weer vol vrees. Iets groots en donkers verscheen in de bocht van den weg. Er was een luide knal, een hevig gekraak, een rinkelen van glasscherven....

De jonge dokter greep de pols van mevrouw Conty, boog zich voorover en keek aandachtig in het gedeelte van haar gezicht, dat niet door het witte verband bedekt was.

"Zonderling, zonderling," mompelde hij.

De zuster kwam er bij.

"Zij tobt ergens over, dokter, dat geloof ik stellig," zei ze overtuigd. "Zij zou de gevolgen van het ongeluk al lang te boven moeten zijn, als ze niet ergens over piekerde. We hebben al van alles geprobeerd, maar we kunnen niets uit haar krijgen. Misschien als u...."

"Laat ons een oogenblik alleen," beval hij.

Mevrouw Conty opende de oogen. Toen zij den onderzoekenden blik van den dokter gewaar werd, sloot zij ze weer onmiddellijk. Zij wendde haar hoofd af.

"Nu, wat scheelt er nu aan, mevrouw Conty?" vroeg hij vriendelijk. "Kan ik iets doen, om u wat te kalmeeren? Neen? Uw man is er buitengewoon goed afgekomen, uw vriend heeft alleen maar een gebroken arm en een paar onbeduidende schrammen aan zijn gelaat, en wat uzelf betreft, u kunt als u wat meewerkt gemakkelijk nog voor de week om is weer thuis zijn. U ziet dus, er is werkelijk niets waarover u behoeft te denken. Volstrekt niets."

Mevrouw Conty schudde haar hoofd. "Zag u mij, toen ik hier werd binnengebracht?" vroeg zij zenuwachtig.

"Ja, ik zag u direct, ik was toevallig beneden in de hal."

Zij zuchtte diep. "O, als ik het had kunnen weten.... als ik het had kunnen weten...."

"Wat?" vroeg de dokter verbaasd, terwijl hij teeder haar hand drukte.

"Dat dit.... dit ongeluk zou gebeuren....!"

"Maar mijn beste mevrouw, u zoudt er niets tegen hebben kunnen doen.... niets.... Het was onmogelijk om het te voorkomen...."

"Neen, maar ik zou.... ik zou...."

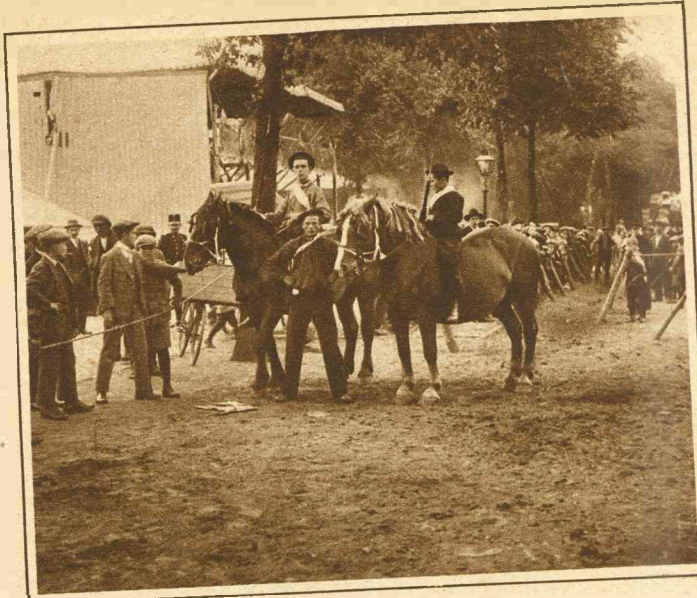
"Nu, wat zoudt u....?"

"Ik.... ik zou mijn nieuwe satijnen schoentjes hebben aangetrokken...."



De drukte tijdens de Ringrijderij te Oost-Souburg.

Ringrijderij op Walcheren



Een paar prijswinnaars, te herkennen aan het lint om den schouder.

Een der meest geliefde vermaken in Zeeland blijft ongetwijfeld de ringrijderij, welke naast het „gaaschieten” sedert eeuwen behoort tot de gewilde volksspelen.

Toch is gedurende de laatste jaren het ringrijden althans op Walcheren tot enkele plaatsen beperkt en zijn het vooral de dorpen Koudekerk en Oost-Souburg, benevens enkele andere, waar ter gelegenheid van — of liever op den dag volgende op de feestdagen — of ter viering van de kermis „naar den ring wordt gestoken”.

Te Oost-Souburg wordt deze jaarlijksch terugkeerende wedstrijd in de kom van het aardige dorp gehouden. Dikke palen, ter

op hun prachtige zware paarden, wier staart en manen daags te voren zijn gekamd, keurig gevlochten en met papieren roosjes, strikken en gekleurde lintjes zijn versierd, zich bij de dorpsheerberg te West-Souburg, waar de kastelein onder een gezelligen dronk de prijzen beschikbaar stelt.

Dan rijdt men in optocht door 't dorp naar „de baan”, waar de prijzen naast den ring aan een lat met spijkers worden opgehangen. Zoo nu en dan brengt een neringdoende nog een cadeau, terwijl de Burgemeester 's namiddags te twee uur zijn prijs overhandigt. Ongeveer acht uur vangt dan de wedstrijd aan, welke

den geheelen dag in beslag neemt.

Er wordt „gestoken” met zoogenaamde „lansen”, zware houten bewerkte stokken, voorzien van een ijzeren punt.

In galop rijden nu de deelnemers achtereenvolgens onder den ring door: krachtig „jagend” en met uitroepen 't paard tot galop aanzettend: „Vooruit Blinda!.. hu!” klinkt het, en daar holt er één, de lans gestrekt. Hij heeft geen geluk. Los op zijn paard gezeten, de handen zwaaiend in de lucht, roept hij:

„'t Is mis... 't Is mis...”

Krekt of er geen gat in is.”

Heeft hij het geluk een ring te be-

machtigen, dan juicht de rijder het uit in zijn zang:

't Is in . . . 't is in . . .

Wel ja . . . 't gaat naar m'n zin.

Heeft hij twee ringen . . . dan is hij „op steek”, want de derde ring geeft een prijs. Uitgelaten jaagt hij opnieuw zijn fors paard onder den ring door, zingende:

„Op steek . . . op steek!”

Dat schreeuw 'k de heele week!”

De jolijt stijgt ten top bij 't behalen van een prijs. Dan neemt de jonge, stevige rijder — uitstekend ruiter — een wit of gekleurd lint uit den binnenzak van zijn jas en haakt het om den schouder, ten

teeken, dat hij een der prijswinnaars is.

Zijn makkers heffen hem op, plaatsen hem op een laddertje, werpen hem triomfantelijk een paar malen in de hoogte en dragen den gelukkige gezamenlijk onder luid gezang naar een der dorpscafés, waar hij moet trakteeren op een flesch rooden drank, naar we meenen „liefde” geheeten.

Al zingende keert men terug:

„Vooruit Mina, vooruit Mina!”

't Is kermis in de Bossche,

Vooruit Mina! vooruit Mina!



De winnaar wordt op den ladder rondgedragen.



Des avonds na afloop der ringrijderij verzamelen zich de rijders voor de woning van den burgemeester (x) en brengen hem een ovatie.

weerszijden ietwat schuins in den grond geslagen, en door zware touwen onderling verbonden, bakenen het terrein af, aan welks einde een eenvoudig houten staketsel is opgericht, waaraan een ijzeren kokertje hangt, waarin de ring losjes is bevestigd.

De „baas”, die telkenjare opnieuw den wedstrijd organiseert, heeft de leiding bij het spel.

De prijzen bestaan uit geldswaarden, kunstvoorwerpen en kistjes sigaren, door enkele notabelen en verschillende neringdoenden in het dorp beschikbaar gesteld. Al deze prijzen zijn afzonderlijk ingepakt.

's Morgens reeds te zeven uur verzamelen de deelnemers, gezeten

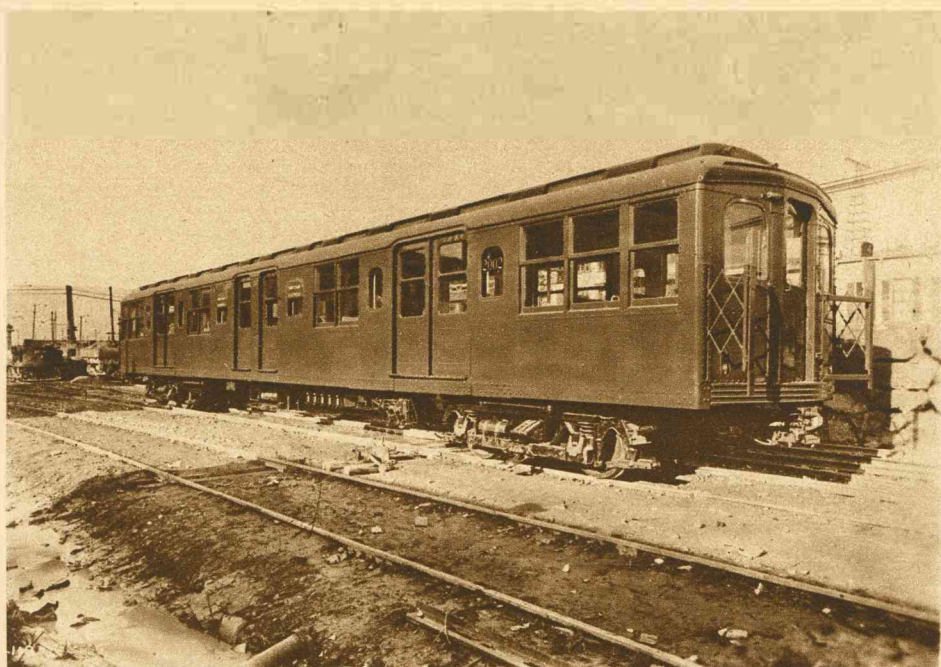
't Is kermis in Breda!”

Weer wordt de wedstrijd voortgezet. Na beëindiging van het feest deelt „de baas” onder een toespraak de prijzen uit, en verzamelen de deelnemers zich met hun paarden voor 't huis van den Burgemeester, om hem te bedanken voor de genoten pret.

Geliefd volksvermaak, waarbij uit de omliggende dorpen debloem der Zeeuwsche jongelingschap tezamen stroomt, zoodat het in Souburg één groote pronk is van al die aardige, frissche Zeeuwsche kleederdrachten.

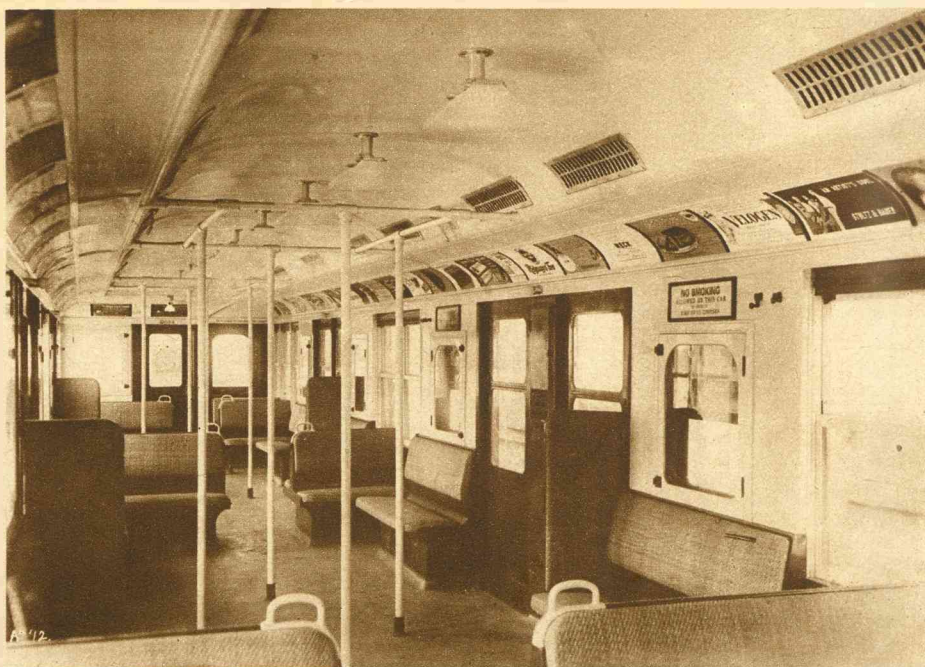
't Spreekt vanzelf, dat tot laat in den nacht de kermispret voortduurt.

D.



De New-Yorksche ondergrondse Spoorwegen

Hierboven vindt men een afbeelding van het nieuwste model motorwagen van de New-Yorksche ondergrondse spoorwegen. De wagen is geheel van staal gebouwd en derhalve brandvrij, wat voor ondergrondsch verkeer een noodzakelijkheid is. De stroomtoevoer geschiedt door een derde rail, in het midden van de onderstellen ziet men den z.g. contactschonen welke over de elektrische derde rail sleept. De drie groote (door luchtdruk bewogen) deuren maken een snel verwisselen van passagiers mogelijk.



Het interieur van den nevenstaand afgebeelden wagen doet ons zien dat er betrekkelijk weinig zitplaatsen zijn; de wagen is zeer goed voor massa-vervoer ingericht, doordat er op verschillende plaatsen gelegenheid is, een steun te vinden. Bij het snelle aanzetten en stoppen is dit ook noodzakelijk. Op de drukke uren rijdt er elke honderd seconden een tien-wagen-trein!

HET MEISJE

DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

32)

De Verdwijning

IK om onmiddellijk! Ben in groote moeilijkheden. Austin is verdwenen. O, help me alsjeblieft. Tilly."

Toen Trench het telegram gelezen had, dat Hassan hem zooeven had gebracht, verscheen er een bijna onmerkbaar glimlach om zijn lippen.

"Geen antwoord, Hassan," zei hij. "Ik vertrek onmiddellijk naar Caïro. Ik ben vanavond weer terug, en er moet een diner voor twee personen klaargemaakt worden. Breng verder de nieuwe kamer geheel in orde, en zet overal bloemen neer. Het is voor een dame, Hassan."

"Alles zal naar Uw wensch geschieden," antwoordde zijn bediende eerbiedig.

Binnen een uur was hij bij Tilly en hij schrok van de uitdrukking van angst en verdriet, die er over haar bleek gezichtje lag.

"Wat ben ik blij, dat je gekomen bent," zei ze dankbaar. "Ik weet niet wat te beginnen, of waar ik hem zoeken moet. Het is een mysterie! Ik ben zoo bang, dat hij met opzet is weggegaan. Hoe moet ik het je allemaal vertellen?"

Trench dwong haar plaats te nemen op de sofa naast hem.

"Begin vanaf het begin," zei hij kalm. "Maak je maar niet ongerust, want ik weet zeker, dat hiertoe volstrekt geen reden bestaat. Wanneer verdween hij en waarom?"

"O, hij beweerde, dat hij voor zaken op reis moest. . . . dezelfde zaken van de vorige week. Maar wacht even, want ik heb je nog niet alles verteld. Hij wist . . . hij raadde, dat wij van elkaar hielden. En toch was hij zoo vriendelijk en goed, en hij toonde heelemaal niet, dat het hem pijn deed. Hij was zelfs liever en zachter dan ooit. Toen vertelde hij me Maandag, dat hij naar Alexandrië moest vertrekken en Donderdag weer terug zou zijn. Dit gebeurde echter niet, en daar hij er den daarop volgende dag nog niet was, en ik ook geen brief van hem had gekregen, stuurde ik een telegram naar het Hotel Asticot, dat ik als onbestelbaar terug ontving. Er bestaat heelemaal geen hotel van zulk een naam, zoodat hij er ook moeilijk gelogeed kan hebben. Wat zal ik nu beginnen? Ik móét hem vinden, wat er ook gebeurt. Ik vrees, dat hij met opzet is weggegaan, om mij mijn vrijheid terug te geven. En die wil ik niet hebben . . . niet op die manier! Ik had hem geluk, doch geen verdriet willen brengen."

Trench nam haar handen in de zijne.

"Alles zal nu opgelost worden," zei hij geruststellend.

Ze hief haar betraand gezichtje naar hem op.

"Ja, maar ik wil niet hebben, dat hij een eind aan zijn leven heeft gemaakt, en ik kan die vreeselijke gedachte eenvoudig niet van me afzetten. Die lieve oude man was zoo goed voor me . . ." snikte ze.

"Je kunt er van verzekerd zijn, dat zoiets niet gebeurd is," antwoordde Trench zoo vol overtuiging, dat zijn woorden onmiddellijk kalmeerend op haar werkten. "Kun je nu direct met me vertrekken?"

"Naar Alexandrië? Met jou? Wil je me meenemen en is het al niet te laat?"

"We zullen eerst naar Helouan gaan."

"O, maar hierdoor verliezen we te veel tijd."

"Nee, want daar, in mijn huis, moet ik je iets betreffende den professor mededeelen — iets, wat regelrecht met zijn verdwijning in verband staat. Neem een koffertje mee, daar je de eerste dagen hier niet terug zult komen."

"Dat is al gepakt," zei Tilly.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, stelde zij zich volkomen in zijn handen. Haar liefde voor Trench scheen in deze oogenblikken slechts in de tweede plaats te komen. Het eenige, waaraan zij thans dacht was de verdwijning van den armen ouden man . . . Methusalem, die zoo lief en goed voor haar was geweest.

"Kom dan maar mee," zei Trench.

"Ik ben gereed," antwoordde ze. "Ik wist wel, dat

jij me zou helpen, en ik op jou kon rekenen. Toe, vertel me even: heb je een flauw idee, waar hij is?"

"Niet een flauw, doch een heel duidelijk . . ." zei Trench. "Ik breng je zelfs regelrecht naar hem toe." Plotseling klaarde haar gezichtje op.

"Je bedoelt . . . dat hij in jouw huis is? O, zeg het me."

"Ja," zei Trench.

"Maar waarom vertelde hij me dit dan niet?" vroeg ze verbaasd. "Waarom is hij niet met jou mee terug gekomen? Waarom gaf hij me een verkeerd adres in Alexandrië op? Is hij misschien . . . krankzinnig geworden? Hij leek toch heelemaal in orde, toen hij vertrok."

"Vraag me nu niets meer, want je zult alles gauw genoeg begrijpen."

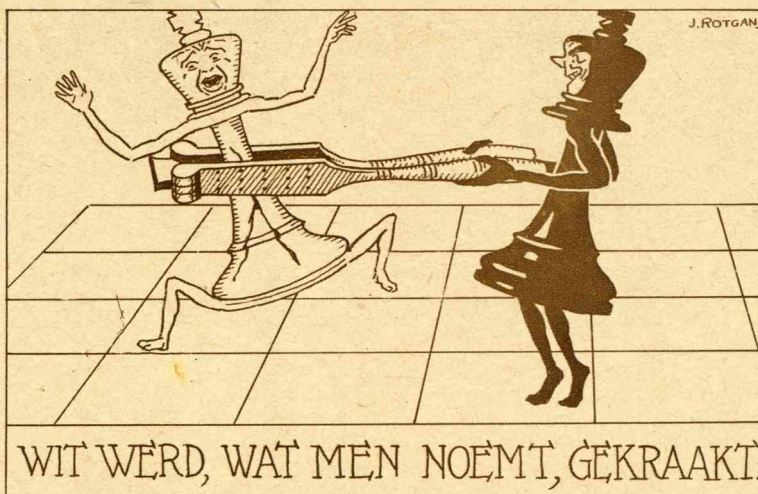
"Is hij ziek?" bleef ze aandringen.

"Hij is volmaakt gezond, en ook goed bij zijn verstand."

"Waarom heeft hij mij dan zoo in angst laten zitten? Het is niets voor hem zoiets te doen."

"Ik denk, dat hij geen flauw vermoeden had, dat jij je zoo ongerust over hem zoudt maken gedurende zijn korte afwezigheid," antwoordde Trench. "Nu gaan we weg, want ik ben in mijn auto gekomen."

Gedurende den korten rit spraken ze nauwelijks een woord. Hoewel haar angst iets minder werd, was deze toch nog niet geheel verdwenen. "Kunnen we niet wat vlugger rijden?" drong zij aan. "Ik wilde zoo graag gauw bij hem zijn om hem te kunnen vertellen, hoeveel



WIT WERD, WAT MEN NOEMT, GEKRAAKT.

HUMOR UIT DE SCHAAKWERELD. X.

ik van hem houd en hem vragen me te beloven nooit meer weg te zullen lopen."

"De bestrating is te slecht daarvoor," antwoordde Trench. "Je zult nog even geduld moeten hebben."

Het speet hem, dat ze zich zoo ongerust maakte, doch het doel van den tocht was weldra bereikt.

Toen de auto voor zijn huis stopte, was de schemering reeds ingevallen. De ramen stonden wijd geopend en overal schenen lampen te branden. Tilly sprong uit den wagen en liep de trappen zoo vlug op, dat zij bijna den verbaasden Hassan omver rende.

Ze was te zenuwachtig om op Trench te wachten, en liep haastig alle vertrekken door. Nergens echter was een spoor van den professor te bekennen. Het eenige, wat ze zag, was een geheel met bloemen overdekte tafel in de eetkamer.

Angstig ging ze Trench weer tegemoet.

"Hij is hier niet. Hij is nergens te vinden," riep ze opgewonden uit. "O, je hebt me beloofd me bij hem te brengen. Ik begrijp er niets van . . . Waar is hij toch?"

Trench legde zijn arm in den hare, en geleidde haar naar zijn studeerkamer. Toen ging hij voor haar staan, plaatste zijn handen op haar schouders, en terwijl hij haar dicht in de oogen keek, zei hij:

"Ik heb je bij hem gebracht . . . Hij is hier . . . in deze kamer."

Openbaring

"Hier?" vroeg Tilly, terwijl ze verbaasd om zich heen keek. "Hier? Er is niemand anders in de kamer dan jij en ik."

"Ik had geen flauw vermoeden, dat je je zoo zenuwachtig zou maken, kindje; anders had ik er eer een eind aan gemaakt."

"Maar wat heeft dit alles met jou te maken?" riep ze uit.

"Alles! De professor heeft nooit bestaan . . . behalve in een rol. Lees dit eens." Hij nam een oud boek vol courantenuitknipsels van de tafel en wees haar een zeker gedeelte aan.

"Nu zal alles je wel duidelijker worden. Herinner je je nog, hoe ik je eens vertelde, dat ik als jonge man aan

het tooneel was? Ik heb altijd heel veel succes gehad met de typeering van een ouden man. En hier, . . . hij duidde eenige regels aan. . . . is een speciale critiek over mijn optreden in een voorstelling in „His Majesty's Theatre" in 1907."

Tilly las: „De heer Wilfred Hibbs, een veelbelovend jong acteur, behaalde een buitengewoon succes in zijn moeilijke rol van „de oude Professor", daar hij deze persoon volkomen naar het leven weergaf."

Tilly's oogen stonden nog wijd open van verbazing. „Maar toch begrijp ik het nog niet," zei ze. „Hoe . . . ?"

"Ik zal je helpen, liefste. Hibbs is mijn werkelijke naam, en Trench is slechts een „nom de plume", zoodat je in alle werkelijkheid de vrouw bent van Wilfred Hibbs . . . en dat ben ik. Wil je me alles vergeven, Tilly Maakhaast?"

Een verrukkelijke blos verspreidde zich over haar roomkleurige wangen.

"Bedoel je heusch . . . dat er werkelijk nooit een oude man geweest is?" stamelde zij. „Dus . . . we zijn g e t r o u w d, jij en ik? Maar . . . waarom heb je dit alles gedaan? Waarom toch?"

"Het was niet zoo iets buitengewoons. Je hadt me toch zelf verteld, dat je de liefde heelemaal buiten je leven wilde sluiten. Je eenige voornemen was een ouden man met veel geld te trouwen, en toen was de verleiding heel groot om een rol te spelen. Ik hield al dadelijk van je. Ik wilde je karakter bestudeeren, en boven alles wilde ik je een flinke les geven. Ben ik er in geslaagd?"

Er klonk triomf in zijn stem.

"En ik heb het geen oogenblik vermoed. . . . O, wat ben ik dom geweest!"

"Dat geloof ik niet. Ik droeg toch een blauwen bril, en altijd handschoenen, want mijn handen zouden me verraden hebben, daar die er heelemaal niet oud uitzien. Je bent een engel geweest voor een ouden man, liefste. Je kunt niet weten, hoe dikwijls ik op het punt heb gestaan je in mijn armen te nemen, en je te kussen, totdat je om genade smeekte."

Hij sloeg zijn armen om haar heen, en ze scheen het zoo heerlijk te vinden, dat zij er niet over dacht te protesteeren. Eindelijk liet hij haar los.

"Tilly, ik ben gewoonweg dol op je, en ik verbeeldde me vroeger nog al, dat geen enkele vrouw mij 't hoofd op hol zou kunnen brengen. Ik dacht dat ik even koud was, als jij jezelf beschouwde, en hier zijn we nu samen, volmaakt

gelukkig met elkaar."

"Ik kan het nog niet gelooven," mompelde Tilly. „Het lijkt op een droom. Niettegenstaande je me alles verteld hebt, moet ik toch nog telkens aan den professor denken! Hij was . . . zoo natuurlijk . . . Zal ik nu niet weggaan?"

"Waarheen?"

"Naar het hotel."

"Vanavond niet, liefste," zei Trench rustig. Hij keek op zijn horloge. „Mevrouw, het is tijd om U voor het diner te kleden. Ik denk, dat alles door Hassan wel in orde zal zijn gebracht, doch mocht er iets aan ontbreken, neem het hem dan niet kwalijk, want dit is de eerste keer, dat hij het werk van een kamenier moest verrichten. Mag ik je voorgaan naar . . . Blauwbaard's kamer?"

Hij legde zijn arm om haar middel en bracht haar voor de deur, welke bij haar vorig bezoek afgesloten was geweest. Dit was echter thans niet het geval.

Trench wierp ze wagenwijd open.

"Ik hoop, dat het naar je zin is," zei hij. "Ik heb mijn uiterste best gedaan je smaak te raden."

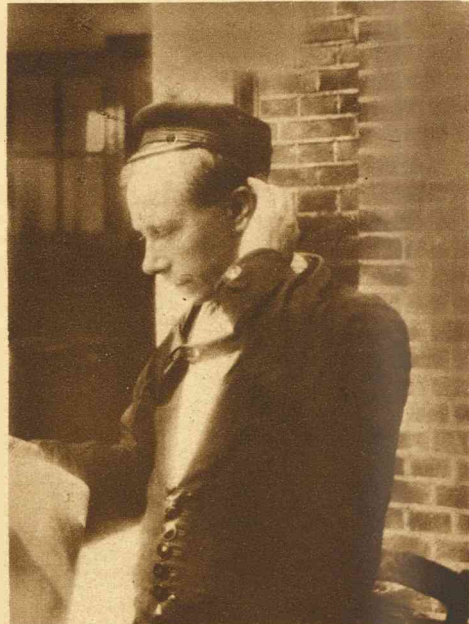
Ze bemerkte, dat zijn stem een weinig zenuwachtig trilde . . . hij was nu haar heer en meester . . . Toen ze binnentrad, kon ze een kreet van verrukking niet onderdrukken.

"Blauwbaard's vertrek" was niets anders dan een prachtige slaapkamer . . . welke Trench zonder kosten of moeite te sparen, voor haar had laten inrichten.

Het tapijt had de kleur van zand, waarop de gouden zon haar stralen wierp, en overal lagen kleedjes van prachtige Oostersche dessins. De meubelen waren Fransch, Empire-stijl, en in het midden van het vertrek stond een bed, zooals Tilly in haar stoutste dromen nooit verwacht had ooit te zullen bezitten. Trench had er een ongelooflijk hoog bedrag voor betaald, doch toen hij het gezien had, had hij zich onmiddellijk in gedachten Tilly hierin voorgesteld. Ze zou er uitzien als een prinses uit een sprookje.

(Wordt vervolgd).

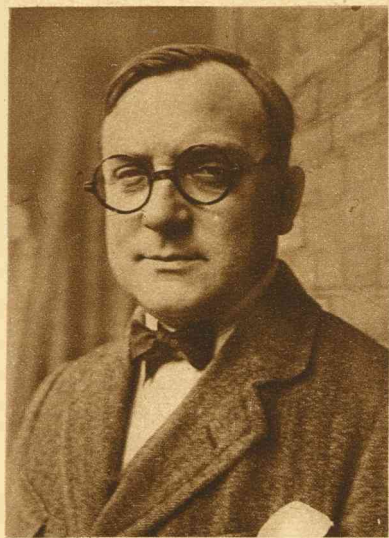
UIT HET VOLLE LEVEN



De verkiezingen te Volendam

In Volendam, het aardige schilderachtige plaatsje aan de Zuiderzee in Noord-Holland, heeft men zich de vorige week ook met ijver en opgewektheid gekwetst van den plicht, waartoe thans ieder burger en burgeres boven de 25 jaar gehouden is wanneer het er omgaat de „politieke kleur“ van ons volk te kennen, en te weten, hoe het geregeerd wil worden. Onze fotograaf is er met eenige pakkende platen vandaan gekomen, die wij hierboven reproduceeren. Links: Stemmen en gefotografeerd worden..... het blijkt uit ons plaatje,

dat het knappe Volendamstertje daar absoluut geen hekel aan heeft... Midden: Een aandoenlijk beeld van plichtsbetrachting: daar ze niet loopen kon, liet een oud vrouwtje zich naar de stembus rijden om zoo te voldoen aan wat staat en geweten van haar eischen. Rechts: een moeilijk geval: „wien zal ik mijn stem geven? Als ze allemaal deden, wat ze beloofden, wilde ik ze er ook wel allemaal „in“ hebben... maar...”



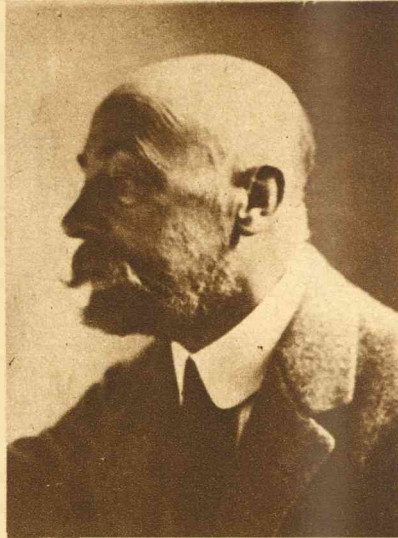
Jules Verstraeten,

de gevierde tooneelspeler, heeft afscheid genomen van het Rotterdamsche Tooneel.



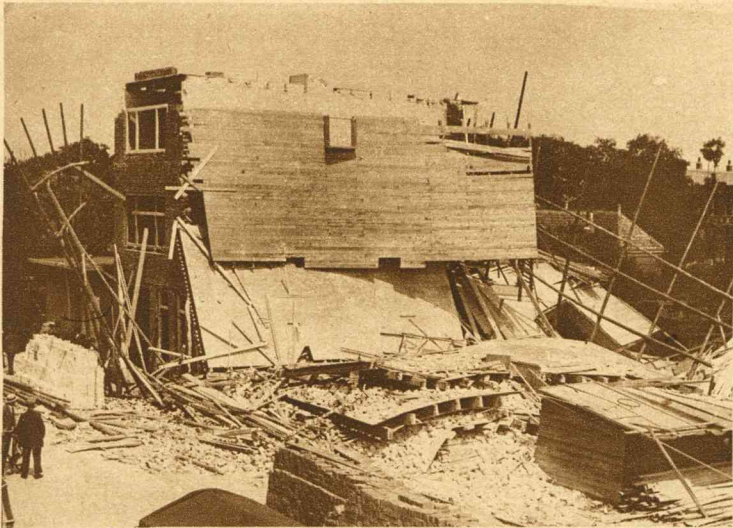
De vijfde West-Brabantsche Fokpaardendag,

georganiseerd door de Vereeniging „Het Belgische Trekpaard“ en Maandag 29 Juni te Roosendaal gehouden. — De inzending stamboekveulens van Indigène de Lobbes.



Menso Kamerlingh Onnes,

een zeer begaafd kunstschilder, is een dezer dagen te Oegstgeest overleden.



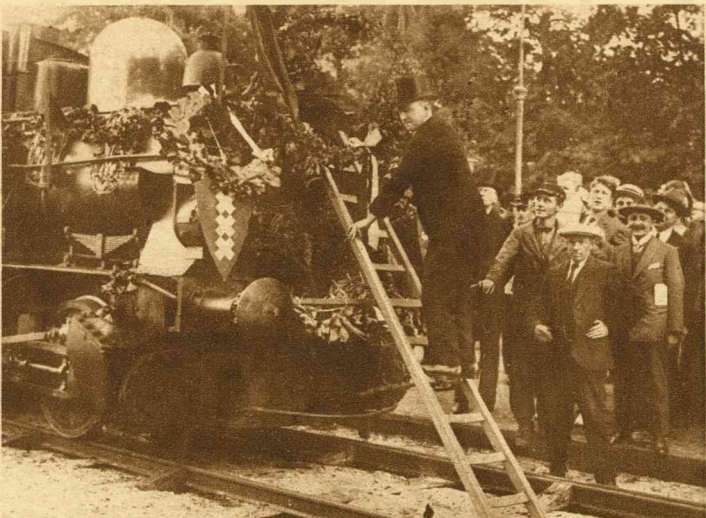
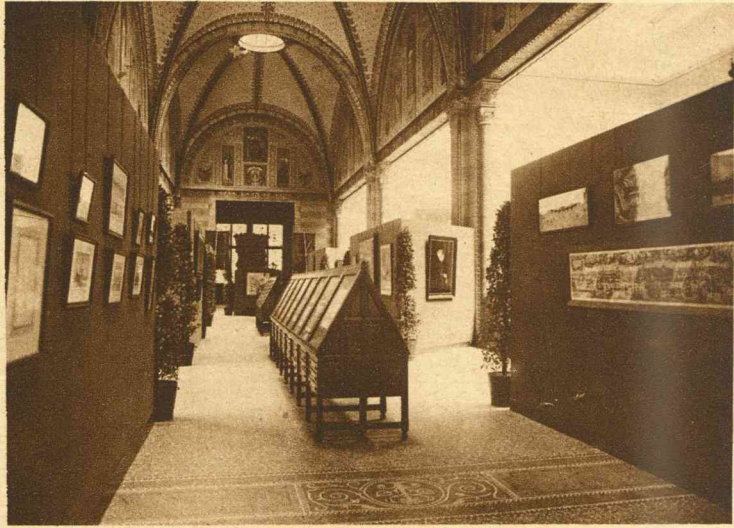
Door het gebruik van ondeugdelijk materiaal

zijn te Diemen van eenige nieuwgebouwde huizen er twee ingestort terwijl men bezig was den steiger weg te breken. Persoonlijke ongelukken kwamen gelukkig niet voor.



De historische tentoonstelling in het Rijksmuseum te Amsterdam,

die 3 Juli l.l. geopend werd ter herdenking van het 650-jarig bestaan der stad Amsterdam. Links: de voorzitter van Amstelodamum, Prof. Dr. Brugmans, houdt de openingsrede. Zittend, op den voorgrond Z. Exc. Min. de Visser. Rechts: Een der zalen van de smaakvol ingerichte expositie.



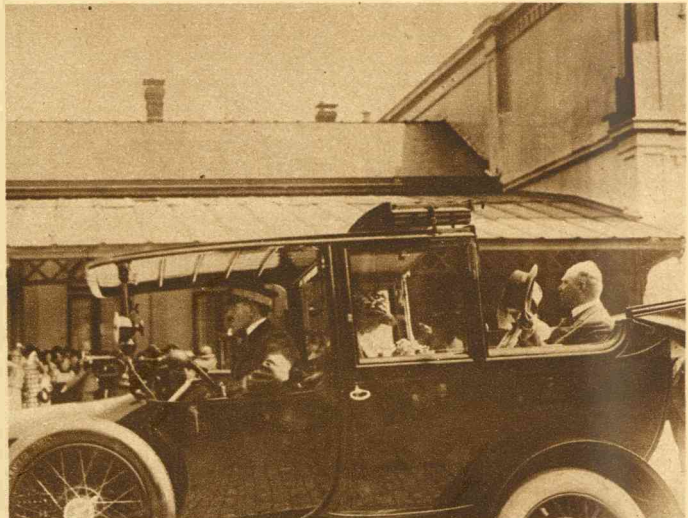
Directe treinverbinding Amsterdam—Bergen-aan-Zee

Woensdag 1 Juli reed de eerste doorgaande trein van Amsterdam naar Bergen-aan-Zee. Te Bergen-Binnen hing de burgemeester van Bergen-aan-Zee een krans aan de locomotief.



Rabbi L. J. van Gelder

te 's-Gravenhage, is benoemd tot Opperrabbi van het Synagogaal Ressort Zeeland.



De koninklijke familie weer terug in de Residentie

Vrijdagmorgen arriveerde de Koninklijke familie weer in Den Haag na haar verblijf in Zwitserland. Vele belangstellenden bereidden den koninklijken personen een hartelijke ontvangst.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Tandheelkundige behandeling van
Schoolkinderen.

De sociaal-medische zorg, die de overheid als taak heeft aanvaard, heeft in de laatste jaren een machtige uitbreiding ondergaan. En er is bijkans geen onderdeel van het medisch terrein, waarnaar de autoriteiten, hetzij van gemeente, provincie of Staat, hun handen niet hebben uitgestrekt. Een van de laatste bemoeiingen van dezen aard is de tandheelkundige behandeling van schoolkinderen. Ook hier is Duitschland weer voorgegaan en in dat land hebben heel wat gemeenten het voorbeeld gevolgd van Bonn, waar deze zorg zich over 90 % der schoolkinderen uitstrekt en waar de groote man op dit gebied, prof. Kantorowicz, zetelt. In den laatsten tijd is deze kwestie ook in eenige groote steden van ons land, o.a. Amsterdam, 's-Gravenhage en Haarlem, aan de orde geweest en wij achten het daarom wel van belang, het licht op deze kwestie te doen vallen.

Bij de meeste menschen leeft het besef, dat overwegingen van tweeërlei aard den doorslag moeten geven bij deze voorziening. Het zijn vooral de medische en hygiënische belangen, die bij de verzorging van het gebit betrokken kunnen zijn, die bij velen sterk wegen. En dan hoorde men altijd spreken van de tuberculose, die in een

cariëus gebit uitgangspunt zou kunnen nemen. Het zijn niet alleen leeken, die met deze voorstelling van zaken behept zijn, doch ook in de kringen der medici en zelfs in die der tandartsen zijn er niet weinigen, die aan den term: cariëus gebit de associatie van een mogelijke tuberculose verbinden. Daarnaast zijn er, die nogal waarde hechten aan den samenhang tusschen het gebit en den algemeenen voedingstoestand en die veronderstellen, dat een onvolledig gebit, met als gevolg een onvoldoende kauwvlakte, een slechten invloed op dien voedingstoestand kan uitoefenen. En ten slotte is daar de vermelde samenhang tusschen cariëus tanden en kiezen eenerzijds en ernstige organische ziekten anderzijds.

Voor al in Amerika meent men te hebben waargenomen, dat langs dezen weg hartziekten en gewrichtsaandoeningen tot stand zijn gekomen.

Avondjapon van lila crêpe satin met paars gevoerd, over onderjapon van gewerkte zilverkant.

Naast de medisch-hygiënische argumenten staan dan de economische, die weer in een tweetal gesplitst kunnen worden. Een slecht gebit brengt stellig een hooger bedrag aan onkosten met zich mede, omdat uit de voedingsmiddelen, tengevolge van het onvoldoende kauwen, niet het grootst mogelijk rendement kan worden verkregen. En daarnaast kan niet worden ontkend, dat een vroegtijdige verzorging van beginnende tandafwijkingen de hooge onkosten van een latere en dan intensieve behandeling in belangrijke mate reduceert, heel wat extracties voorkomt en tegelijkertijd heel wat leed, in den vorm van pijn, dat door de tandlijders in den regel ondervonden wordt. En dat is, wij geven het gaarne toe, van hooge waarde. Dit argument, het economische, is ongetwijfeld van beteekenis en is, zooals hierna blijken zal tot veler verwondering, het eenige steekhoudende. De waarde ervan moge uit één enkele vergelijking blijken. Terwijl men in het algemeen op 10 vullingen 10 tandextracties heeft in plaatsen, waar geen tandheelkundige behandeling van schoolkinderen bestaat, kwamen er in het jaar 1921 te Bonn bij de behandelde schoolkinderen op 3200 vullingen (en behandelingen) eveneens 10 extracties voor, hetgeen ongetwijfeld een uiterst belangrijk verschil beteekent. Dit resultaat is verkregen — en dat is het doel van een voorziening als deze — door controle en eenvoudige behandeling van beginnende afwijkingen van het melkgebit, waardoor caries van het doorbrekende en pas doorgebroken blijvende gebit wordt voorkomen en de kinderen de school met een goed blijvend gebit verlaten.

Hoewel men het argument nagenoeg nimmer hoort bezigen, zouden wij hieraan nog willen toevoegen, dat een vroegtijdige tandheelkundige behandeling ook geboden is uit een aesthetisch oogpunt.



De allernieuwste hoed: een vilthoedje uit één stuk met opgeslagen rand en garnering van gesneden vilt.

LENTE

*Zou het alleen de lente zijn?
Alleen het overstelpend fluiten
Van mees en vink en merel buiten;
Zou het alleen hun vreugde zijn?*

*Zou het de klank der klokken zijn?
Alleen de extaze van de klare
Hemelen, die mijn vreugden waren;
Zou het door-zongen wereld zijn?*

*Of is het dit: dat ik ontwaak,
Dat weer muziek in mij gaat trillen;
Dat ik opnieuw het nooit-te-stillen
Verlangen in mij wakker maak?*

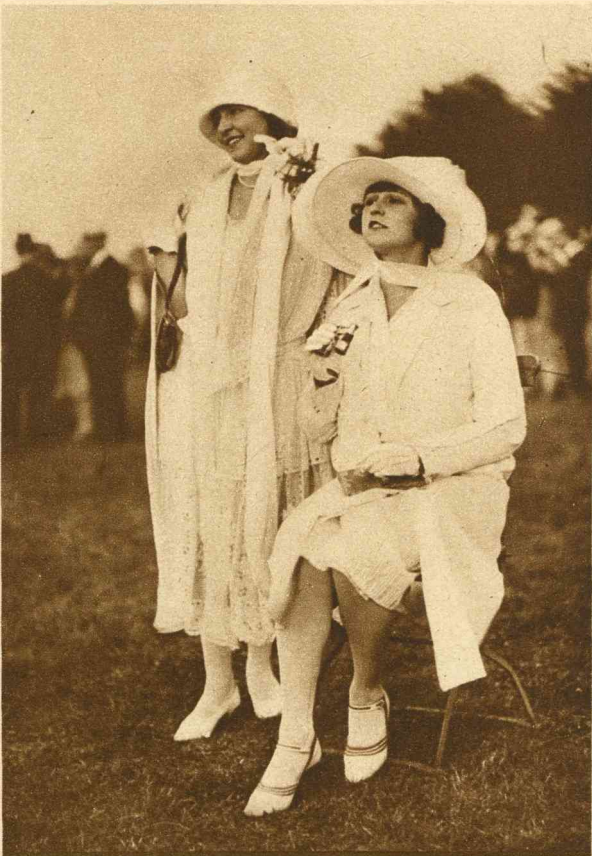
*Zou het alleen de lente zijn?
Néén, ik zal stijgen, stijgen, stijgen,
Naar vreugden; zingend, zal ik tijgen:
Het zal in deze lente zijn!...*

Jan J. Zeldenthuis.

Aphorismen.

Het geluksgevoel doet warmte en jubel door ons wezen stroomen en is daarbij even onafhankelijk van onzen wil als de bloedsomloop.

Rust is de helft niet alleen van alle genot en geluk, maar ook van alle kracht en grootheid.



A. — Zomertoiletje van witte voile met kant, gedragen onder een wit-lakensche cape met lange slippers. B. — Wit-lakensche heerenjas gedragen bij een groote gazen capeline met losse tulen strooken en ahangende wit satijnen linten.

Nuttige Wenken voor de Huisvrouw.

Verschillende middelen tegen motten: — Versch gedrukte couranten — Jodoform strooien — Heete azijdampen — Alsem — Zilver schoon — Steenklaver — Instrooien van fijn verpoederd ijzervitriool — Uitzwavelen — Een oplossing van: 1 Gr. zuiver carbolzuur, 10 Gr. kamfer, 10 Gr. rozemarijnolie, 2 Gr. nagelolie in 100 Gr. spiritus. — De geur van juchtleer is voor motten onoverdraaglijk. — Mottenzakjes gevuld met: 10 Gr. patchoelbladen, 80 Gr. tabakstof, 10 Gr. steenklaver en 50 Gr. lavendel.

Idem: 10 Gr. patchoelbladen, 20 Gr. rozemarijnkruid, 20 Gr. salie, 20 Gr. naftaline, 20 Gr. thijm en 2 gram kunstmatige amandelolie. Voor het zakje neemt men neteldoek.

Paling als Muggenverdelger.

De jonge palingen zijn buitengewoon overvloedig in de monden der rivieren en de brakke poelen aan de kust van Frankrijk; in Maart en April trekken zij in gesloten colonnes de rivieren op (speciaal de Rhône) en kan men ze in grooten getale vangen. Zij hebben een buitengewoon groot weerstandsvermogen. Baudrillard heeft reeds kunnen vaststellen dat ze maanden en zelfs jaren in het leven bleven in de modder van uitgedroogde poelen en in de gaten en holen van afgedamde rivierbeddingen. Ook kunnen zij in buitengewoon sterk verontreinigd rioolwater leven en zeer groote afstanden over land afleggen. Men beweert, dat ze zich onderweg voeden met insecten en wormen. Gedurende den winterslaap eten ze niet, maar bij het ontwaken in het voorjaar leggen ze een buitengewone vraatzucht aan den dag. Dubois nu merkte op, dat in de groote aquaria waarin hij zijn proefdieren had, nooit muggenlarven te vinden waren nadat hij er zijn aaltjes in gebracht had, terwijl die larven daarin voor dien tijd in grooten getale voorkwamen. De boeren in Provence doen daarom altijd een paar palingen in hun waterputten. De vreetlust dezer dieren zal precies zijn hoogtepunt bereiken hebben in den tijd dat de larven bijna rijp zijn.



Baljapon van koffiekleurige crêpe georgette over onderjurk van goud lamé met crustaties van goudkant.

Recepten.

Bloemkoolsaus.

Benodigd: ½ L. melk, 35 Gr. bloem, 45 Gr. boter en wat zout.

Bereiding: Boter en bloem worden al roerende aan de kook gebracht, terwijl men er voor zorgt, dat alle klontjes er uit worden gewreven. Men voegt er nu, roerende, in kleine scheutjes de melk bij en men laat de saus nog steeds roerende, ongeveer 10 minuten lang gaar koken. Indien het noodig is, voegt men er wat zout bij. Deze saus wordt over bloemkool gediend, maar men kan ze ook, hetzij iets dikker, hetzij iets dunner, gebruiken voor het stoven van verschillende andere groenten.

Peulen.

Benodigd: 1½ K.G. peulen, 60 Gr. boter, wat zout en 15 Gr. suiker.

Bereiding: De peulen worden aan weerskanten afgehaald en gewasschen. Nu zet men ze op met zooveel kokend water, dat de bodem der pan juist bedekt is. Verder voegt men er wat zout bij. Men laat ze nu gaar en droog koken, ongeveer een uur lang, terwijl men de peulen van tijd tot tijd schudt. Zoo noodig wordt er onder het koken wat water toegevoegd, om aanbranden te voorkomen. De peulen worden daarna 5 à 7 minuten met wat boter gestoofd en indien ze niet zoet genoeg zijn, wordt er de suiker bij gedaan. Heeft men oude peulen, dan moet men deze veel langer laten koken. (1½ à 1¾ uur). Ook verdient het dan aanbeveling, om een weinig dubbelkoolzure soda in het water te doen.

UIT 'T GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN
EERSTE BOEK — JEUGD

4)

In schoon dat stijve „mevrouw uw moeder” hem een oogenblik onaangenaam stemde, zoo waardeerde hij toch haar bedoeling en was hij er haar dankbaar voor.

En zij luisterde naar hem . . . met haar ziel . . . haar jonge, ontluikende meisjesziel!

Het speet het geheele zestal, toen het tijd werd de kersenpartij op te breken.

Elk voor zich had er, op zijn eigen manier, van genoten.

Célestine, *Douairière*, Baronesse Fontanges de Nérée, geboren van Duyssen tot Kranen, had nooit gedacht, tijdens haar exclusief leven als land-edel-jonkvrouwe en later tijdens haar nog exclusiever bestaan als Edelvrouwe, dat zij zich werkelijk een heelen middag zou amuseeren in het gezelschap van een familie Bolk.

En toch moest ze bekennen dat het heel prettig was geweest, dat de vader, noch de zoons, ook maar één onvertogen woord hadden gezegd of, hetgeen in haar schatting erger zou zijn geweest, zich aan het minste gebrek aan vormen hadden schuldig gemaakt.

De Fransche gouvernante, die Holland als een *pis-aller* had beschouwd, evenals haar eigen betrekking, begon het een voorrecht te vinden in een land te vertoeven, waar de meisjes zonder bruidsschat even goed een kans hadden op de huwelijksmarkt als de in dat opzicht meer bevoordeelden onder de zusteren.

Magda was een en al verrukking en vertelde bij haar thuiskomst opgetogen dat meneer Cornelis haar had uitgenoodigd voor het tuinfeest, dat zijn vader, elk jaar in den kersentijd, aan de arme schoolkinderen gaf.

De Bolks hadden nog niet zoo zeer op haar beide duenna's ingewerkt dan dat ze haar toestemming tot zulk een monstruositeit grif zouden hebben gegeven.

De Barones zei dat er natuurlijk niets van in kon komen; voor één middag was het wel eens interessant zich in een ander *milieu* te bewegen, maar het moest geen gewoonte worden en *Mademoiselle* voegde er bij dat haar leerling zich toch niet kon encanailleeren met armelui's kinderen.

Gewend om leidzaam toe te geven, meende Magda reeds, dat haar kans om het feest bij te wonen was verkeken, maar Cornelis wist het zóó te manoeuvreren, dat de Barones, en zelfs de gouvernante, haar toestemming gaven. Natuurlijk ging de laatste mee als chaperon, een freule Fontanges de Nérée kon nu eenmaal niet *unbegleitet* gaan, waar dan ook.

Nu, er was plaats genoeg en er waren ook kersen genoeg in den bongerd!

Cornelis was al blij met het resultaat zijner pogingen. Het had hem twee bezoeken en een groote dosis diplomatieke overredingskunst gekost om het zoover te brengen.

Het schoolfeest liep vlot van stapel, de kinderen speelden en snoepten en juichten en jubelden en schreeuwden en joelden en sprongen en dansten en aten en dronken met natuurlijke, uitgelaten vreugde.

Voor Magda was 't een openbaring van een wereld, waarvan ze tot nu toe ver verwijderd was geweest, van toestanden, welke ze zelfs nooit vermoed had. Ze vond het tweede kersenfeest nog prettiger dan het eerste en, wat zij misschien nog het allerprettigste vond, was dat haar groote broer, zooals ze Cornelis Bolk bij zichzelf was gaan noemen, onder al de drukte door, nog steeds tijd en gelegenheid had gevonden om zich met haar te bemoeien.

Het scheen wel, of hij haar gedurende geen enkel oogenblik had vergeten.

's Middags, even vóór het naar huis gaan, verscheen meneer Bolk, die toen hij langs de villa van de *Douairière* ging, opeens den inval had gekregen om haar te vragen hem te vergezellen.

En werkelijk, ze nam zijn aanbod even gul aan, als het zijnerzijds werd gedaan.

De hoog-adellijke dame ging fideel een autotoertje maken met haar plebejischen huisbaas.

En het beviel hen beiden wonderwel!

Mevrouw Célestine begon hem hoe langer hoe minder . . . hm! onmogelijk te vinden en meneer

Pieter kon niet nalaten te bedenken, dat 't eigenlijk wel heel plezierig was om zoo naast een lieve, goed geconserveerde vrouw te zitten.

Als huisgenoot zou ze zeker te verkiezen zijn boven zijn zure juffrouw, die niet onduidelijk toonde, dat ze heel wat aardiger en toeschietelijker zou zijn, als hij haar een andere positie in zijn huis zou geven, een mogelijkheid, welke hij van het begin af steeds star genegeerd had. Naarmate de zomer verliep, rijpte het plan om de weduwe de plaats zijner overleden vrouw te doen innemen, hoe langer hoe meer, ook zijn zoons schenen er mee ingenomen te zijn. Ten minste, er was een druk verkeer tusschen de fabrikants-woning en de villa; Cornelis nam veel notitie van de kleine freule, zonder haar bepaald het hof te maken, waarvoor zij dan ook nog niet den leeftijd had.

Cor zelf was trouwens ook nog te jong om zich te verloven, maar zulk een genegenheid was lang niet kwaad voor jongelui en hield hen terug van veel, dat minder onschuldig en minder begeerlijk was. Tusschenbeide dacht vader Bolk zelfs dat zijn oudste zoon werk maakte van de Fransche gouvernante; ook dat zou zoo erg nog niet zijn geweest. Wel had hij



De brief behelsde de Jobsmare dat de Indische aandeeleu scheurpapier waren geworden.

andere plannen en vond hij Arnoud toch niet de jongen om met een meisje zonder geld te trouwen en dan een, dat zooveel ouder was.

Maar, in elk geval was het een verheugend verschijnsel, dat de leden der beide gezinnen elkander sympathiek waren. De jongelui tennisten veel samen en de oudjes toonden elkander duidelijk dat ze beiden niet afkeerig van een intiemer verhouding zouden zijn.

De groote vraag was echter nog niet gesteld, omdat meneer Bolk nog eenige aarzeling meende te ontdekken en zolang hij niet heel zeker was aangenomen te zullen worden, durfde hij niet recht op zijn doel af te gaan.

Hij begreep dat een *Douairière* Baronesse Fontanges de Nérée dien mooien naam, met den dubbelen titel er bij, slechts noode zou willen inruilen voor den zijne met de kans er bij eenmaal niets anders te worden dan de Weduwe Bolk.

En hij had juist gezien. De Barones erkende bij zichzelf, dat er veel materiele en andere voordeelen aan een huwelijk met den rijken fabrikant zouden zijn verbonden. Zijn huis was ruim, gerieflijk en zoo niet even stijlvol en coquet, toch op grooter voet ingericht dan haar villa, die eigenlijk niet eens van haar was. En dan de aardige bongerd, waaraan, zelfs voor de ouderen, zulke prettige herinneringen verbonden waren, want zonder die ongeganeerde bezoeken aan het kersenland, zouden ze zeker nooit zoo spoedig op zulk een gezellige manier met elkander zijn omgegaan.

Ook het terrein achter het huis, met zijn prachtige rozenhof en wel voorzien boomgaard en moestuin, was een niet te versmaden factor.

Eindelijk was meneer Bolk ongetwijfeld een aange-naam mensch, zelfs sympathiek; een man, die veel

gereisd had en bovendien wist, wat een vrouw toe-kwam. Haar arme Baron was zoo wanhopend *beschränkt* geweest, eigenlijk bestond er op de heele wereld slechts één individu, dat hem interesseerde en waarvoor hij iets over had, en dat was zijn eigen dierbare persoon.

Meneer Bolk leek haar royaal van aanleg en Célestine, die 't eigenlijk nooit royaal had gehad, voelde daar veel voor.

Maar toch . . . maar toch!

Niemand declassert zich graag en waarom moest die goede Pieter nu juist Bolk heeten?

Er waren, buiten de aristocratie en zelfs de patriciërs om, toch wel betere namen.

Een dubbele, of desnoods een meer lettergrepige naam had er nog mee door gekund.

Bolk was al heel erg! Voor dien armen, tweeden zoon, Cornelis, die liefst Cor werd genoemd, was het nog erger. Cor Bolk was absoluut onmogelijk!

Anders bepaald een lieve jongen, die allercharmantst voor haar dochttertje was, evenals Arnoud.

Het zou voor Magda werkelijk een voordeel zijn twee groote broers te hebben, ze was wel heel eenzaam opgevoed.

Ze zou den heer Bolk, als het eenmaal zoo ver was, voorstellen haar, vóór ze een uitgaand meisje zou zijn, nog voor één of twee jaar naar een *selecte* kostschool in Zwitserland, Parijs of Engeland te sturen.

Zij had er reeds vroeger aan gedacht, zelfs inlichtingen gevraagd, doch steeds was ze afgestuit op de hoge kosten. Een gouvernante in huis kwam veel goedkoper uit, daar zij toch niet heel alleen had kunnen blijven en *Mademoiselle* was een gemakkelijke gezelschapsdame, zonder te veel pretentie.

Zij had ook wel eens het plan gemaakt om haar huishouden op te geven en zelve te gaan reizen, terwijl Magda op kostschool was, maar eerstens stonden haar middelen haar die beide weeldeuitgaven niet toe en dan had zij al zoo veel gereisd en had ze meer dan genoeg van het koffer- en hotel-leven!

Eens voor een poosje naar de bergen of naar zee te gaan vond ze nog wel prettig en die bescheiden vreugde zou de heer Bolk haar ook wel schenken . . . Ze voelde intuïtief, dat hij alles zou doen om haar het leven te veraangename . . . en toch kon zij er niet toe besluiten er hem de kans toe te geven.

Tot het toeval haar . . . en hem, de Barones en den fabrikant, hielp, in den vorm van een simplen brief van haar Notaris, die haar fortuin . . . tje beheerde. De brief behelsde de Jobsmare, dat de Indische aandeeleu, haar voornaamste bron van inkomsten, tot scheurpapier waren geworden. Wijlen de Baron had, met den aankoop dier aandeeleu in een, toen reeds wankelstaande, tabaks-onderneming in Deli, de laatste zijn onsoliede speculaties volbracht.

Gewend aan rekenen — helaas! de vele misrekeningen hadden het haar geleerd — becijferde de Barones snel het luttel beetje, dat haar zou overschieten, en hoe ze er van zou kunnen leven.

Het eenige, wat de toekomst nog voor haar had weggelegd, was, volgens het visioen, dat zij er van zag, een der arbeidershuisjes tusschen de fabrikantswoning en haar villa.

Ze zag zich zelve al in zoo'n krotje . . . waar ze niet eens één dienstmeisje zou kunnen houden, en een dame had er toch minstens drie nodig . . .

En ze voelde reeds, dat ze haar bliken beurtelings met weemoed naar de kleine villa en met begeerte naar het groote huis zou werpen.

Dat wilde zij zich besparen!

Ze besloot om . . . wat ze meer had gedaan in opwellingen van wanhoop, veroorzaakt door geldelijken tegenslag . . . ze besloot om een uitgezocht dineetje te geven. Ook een vorm om den menschen zand in de oogen te strooien, maar toch wel de aange-naamste voor beide partijen.

Ze inviteerde meneer Bolk en zijn beide zoons en ze schreef den Notaris, dat ze hem verwachtte en ze zond nog enkele uitnodigingen, tot het dozijn, *Mademoiselle* en Magda inbegrepen, voltallig was.

Magda's aanzitten was haar laatste *scrupule* geweest. Ze had nooit gedacht zóó zeer tegen de voorschriften der gezelschapswereld te zullen zondigen, doch haar tegenwoordigheid met de gouvernante redde het ceremonieele, dat een echt diner in haar rouwjaar onmogelijk had gemaakt. Ook wilde zij volkomen eerlijk zijn en, op die voor haar en . . . voor hem gewichtige gelegenheid, toonen dat ze haar dochter niet achter wilde houden, doch haar als iemand beschouwde, met wie bij alles rekening moest worden gehouden.

(Wordt vervolgd).

PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

ONZE CATALOGUS

VOOR

INDIË

IS VERSCHENEN

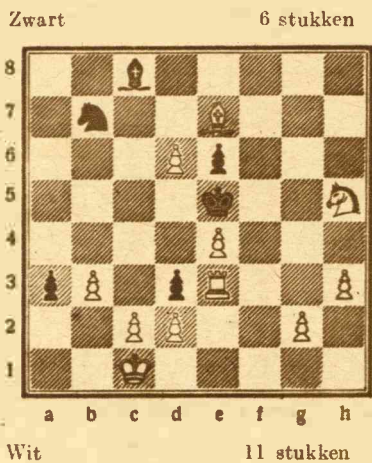
TOEZENDING
OP AANVRAGE

Schaken.

PROBLEEM No. 32 (driezet).

Auteur: B. Obernreuter te Görz.

(Deutsche Schachzeitung)



Oplossing
probleem no. 30:
1. Tg 2, e 6.
2. Df 3, ~
3. Tg 7 ♖, resp.
Dc 6 ♗, resp. Df 7 ♗.
1., Lg 2:
2. Dg 2, ~
3. Dd 5 ♗, resp.
Dc 6 ♗, resp. Db 7 ♗.
1., Ke 6.
2. Te 2, ~
3. e 6 ♗, resp. Dg 4
♗: enz.

Wedstrijd in het oplossen
van Schaakproblemen.

Deze nieuwe wedstrijd
loopt over alle problemen
(ook zelfmatten en Fairy-
Chess problemen).

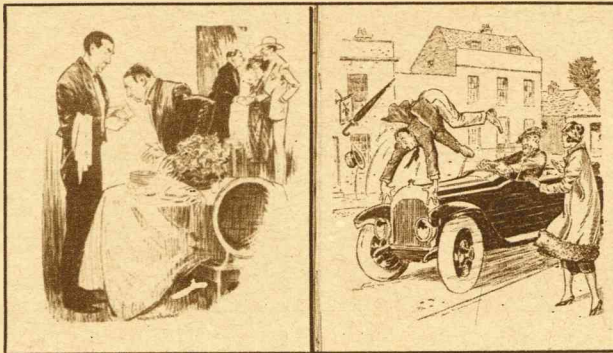
De wedstrijd is doorlopend; men kan zich te allen tijde als deelnemer aanmelden. Maandelijks wordt een ranglijst opgemaakt van de deelnemers in volgorde van het behaalde aantal punten; deze ranglijst is doorlopend: het in iedere maand behaalde aantal wordt bij het saldo van de vorige maand opgeteld. Iedere maand wordt aan No. 1 van de ranglijst een prijs toegekend van f2.50. Het puntenaantal van den prijswinnaar wordt geannuleerd en deze kan opnieuw deelnemen. Bij gelijk aantal punten beslist netlot. Elke regelmatige oplosser, ook van slechts een gedeelte der te publiceren problemen, bereikt dus op den duur den top van de ladder, de een viug, de ander langzaam.

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

IN 'T ECHTSCHEIDINGEN-TIJDPERK.

„Scheiden doet lijden”,
Zoo sprak men voorheen;
„Scheiden maakt blijden”,
Klinkt 't nu, naar ik meen.

J. Cats Jr.



Eerste kellner: „Wat gaf die Ame-
rikaan je?”
Tweede kellner: „Eeh paar vrij-
kaartjes voor een theater in
New-York!”

Zijn vrouw: „O George, pas
toch op! Je broek is pas op-
geperst!”

Van ons Boekenplankje

De Crematie in Nederland en daarbuiten. — Een verzameling van opstellen, ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der Nederlandsche Vereniging voor facultatieve Lijkverbranding, uitgegeven door het Hoofdbestuur en gedrukt bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij., Leiden.

M. J. Koenen en Dr. J. F. P. v. Anrooy, Klassiek Handwoordenboekje. — Een zeer praktisch boekje, bevattend de verklaringen van eigennamen uit het gebied der Griekse en Romeinse mythologie, aardrijkskunde en geschiedenis, alsmede die van namen uit de Noordsche mythologie. — Groningen, J. B. Wolters.

Hélène Swarth, Late Liefde. — De bekende criticus Is. Querido zegt van dezen gedichtenbundel: „Het is van alle kanten uitgelezen muziek, muziek van het woord. Het is zoet en golvend en lenig en ruischend”. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

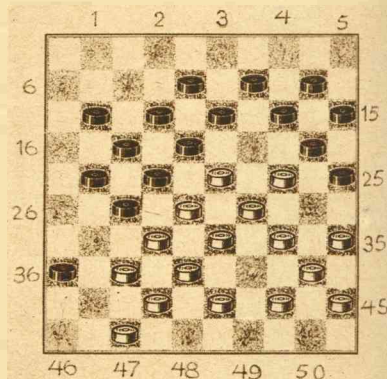
Dr. G. J. Geers, Spaansche Spraakkunst. — Een zeer overzichtelijk bewerkte grammatica, die ruim voldoende geeft — ook aan woordenmateriaal — om eenvoudige Spaansche lectuur te kunnen lezen en begrijpen. — Wassenaar, N. V. Uitg. Mij. v.h. G. Delwel.

Dammen

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

GEORGES DEFOY, Amiens.

No. 56.



Dit probleem is van den bekenden Franschen problemist Defoy, den vertegenwoordiger van de echte oude Fransche school, de school van Bourguin en andere grootmeesters van het slag-probleem.

Ook deze compositie vertoont dit constructie-genre van offeren en nogmaals offeren totdat wit ten laatste met nog slechts eenige schijven, die hem zijn overgebleven, den vernietigenden rondslag uitvoert. Men spele slechts de oplossing na:

Wit: 34—30, 34—39, 38×47, 23—19!, 33—28, 42—37, 49—43,

Zwart: 25×34, 34×43, 27×38, 14×41, 22×33, 41×32, 38×49,

Wit: 29×7, 35—30, 40—35, en 45×5

Zwart: 12×1 of 20×29, 49×40, wit wint!

Toch nog steeds brillant!

Geo.



Zijn vrouw (een onverwacht bezoek op kantoor brengend): „Je vertelde me, dat je typiste een vrouw van middelbaren leeftijd was...?”
Haar man (fluisterend): „Dat is ook zoo, lieve, maar ze was vandaag ziek en stuurde haar kleindochter.”

VOOR DE JEUGD

ALLERLEI WETENSWAARDIGS.

HOE ONZE OOGEN ONS FOPPEN.



Wij hebben onze oogen al eens de grootste leugenaars genoemd, omdat ze ons dikwijls van wat we zien, een heel verkeerde voorstelling geven. Men noemt dat met een vreemd woord „optisch bedrog”. Over die fopperij van onze oogen hebben we vroeger al eens een en ander verteld en we kunnen er nog een heelen boel van vertellen, want onze oogen hebben een heel zondenregister. Om ze niet verlegen te maken, zullen we ditmaal maar een tweetal voorbeelden van hun onbetrouwbaarheid geven.

In afb. 1 zien we een blok hout, waaruit aan den bovenkant een langwerpige stuk gesneden is. Als we hiernaar eenige minuten blijven kijken, dan is het net alsof het hoekje er niet uitgesneden is, maar bovenop het groote blok geplakt is.

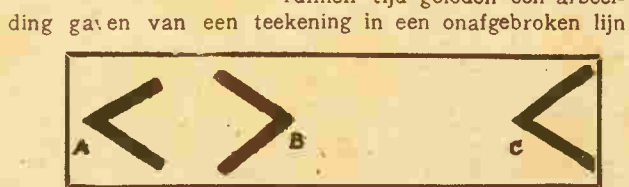
In afb. 2 maken onze oogen het nog erger. Wil je het bewijs? Welnu, zeg mij dan eens welke punten liggen verder van elkaar A—B of B—C?

Eerst raden, hoor, en daarna mag je meten.

EEN EIGENAARDIGE TEKENING.

Zij, die trouw onze Kinder-
rubriek lezen, zullen zich nog
wel herinneren, dat we eens ge-
ruimen tijd geleden een afbeel-
ding gaven van een teekening in een onafgebroken lijn

Afb. 1. — Optisch bedrog.



Afb. 2. — Optisch bedrog.

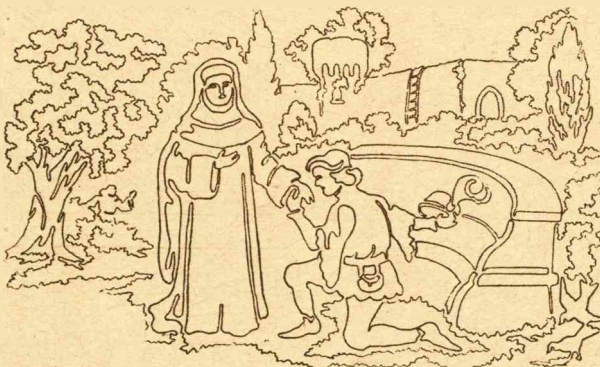
geteekend. Een dergelijke teekening, waarvoor heel wat vaardigheid in het teekenen noodig is, zien jelui op afbeelding 3.

EEN SLANG VAN TRAMKAARTJES.

De hiernaast (afb. 4) afgedrukte slang is gemaakt van 750 tramkaartjes. De meeste tramkaartjes leenen zich hier niet meer voor, omdat ze te dun zijn; alleen de 10-ritten-kaarten zouden te gebruiken zijn. Het zou echter een heelen tijd duren, alvorens men hiervan de benodigde 750 stuks bij elkaar had. Zij die dit nochtans willen namaken kunnen evengoed speelkaarten- of ander karton nemen.

OPLOSSING PRIJSRAADSEL L.

Blijkens de vele goede oplossingen is het kruiswoordraadsel nog al in den smaak gevallen. Dit doet mij besluiten een tweede dergelijk raadsel te plaatsen. Juist dezer dagen ontvingen we van een onzer nichten, die aangelokt is door den beloofden boekenprijs, een door haar gemaakt kruiswoordraadsel. Aangezien het zonder



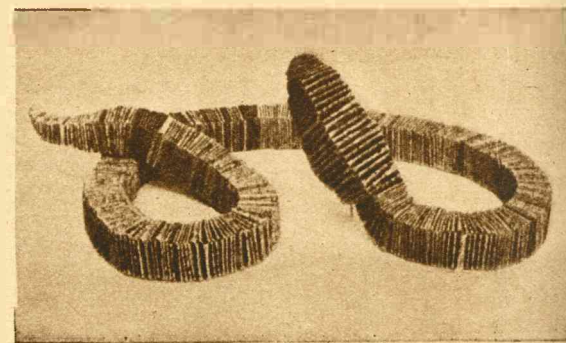
Afb. 3. Een
eigenaardige teekening

fouten is, zullen we het de volgende week opnemen. Slechts één opmerking moeten we maken. Ons nichtje heeft dezelfde figuur en daardoor ook soms dezelfde woorden gebruikt als wij. Dat mag in het vervolg niet meer. Zij die zelf een kruiswoordraadsel willen maken, moeten dus andere vakjes zwart maken; doch hierover nader een volgende week.

De prijzen zijn ditmaal ten deel gevallen aan: Jan Schilleman de Vos, Utrecht; M. A. Stom, Den Haag en A. Hölcher, Amsterdam.

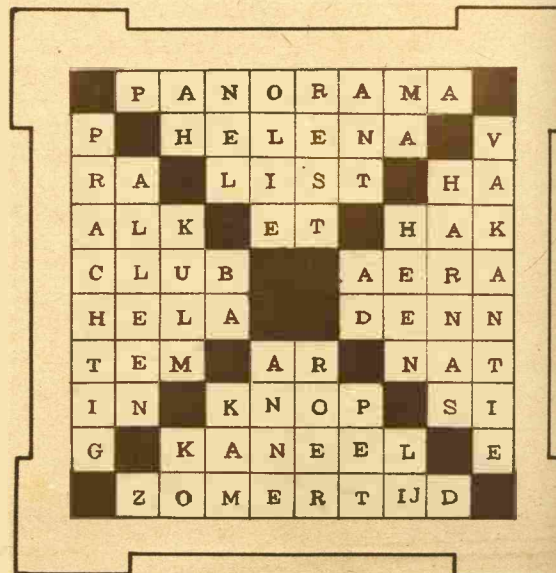
ONS BABBELHOEKJE.

Nicolaas Kossen. — Het spijt me, vriendje, dat ik je moet teleurstellen, maar ik houd er geen postzegelverzameling op na,



Afb. 4. — Een slang van tramkaartjes.

waaruit ik mijn neven en nichten van postzegels bedienen kan. De postzegels die ik je indertijd zond, had ik voor je gekocht... Maar ik weet goed gemaakt: in het volgende nummer zullen we de gelegenheid geven om zelf Kruiswoordraadsels te maken. Als je nu een mooi Kruiswoordraadsel inzendt, krijg je van mij opnieuw een partijtje postzegels als beloning.



Oplossing Prijsraadsel L.

Wies. — Je kunt je oplossingen geven zooals je gedaan hebt. Je hebt zooals je hierboven zien kunt een fout gemaakt. Een dorp Kull in Bohemen bestaat niet, wel Kulm, bekend uit een in 1813 door Napoleon daar verloren veldslag. Er zijn meer inzenders die dezelfde fout gemaakt hebben, laat je dat tot troost zijn.

OOM TOM.